

Suveranul Meu,
Păcatul Meu, Mântuirea Mea

Suveranul Meu,
Păcatul Meu, Mântuirea Mea

Bert Thompson, Ph. D.

Apologetics Press, Inc.
230 Landmark Drive
Montgomery, Alabama 36117-2752

© Copyright 1999
ISBN: 0-932859-35-6

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea editorului, cu excepția a scurte citate folosite în articole sau referințe critice.

Publicat inițial în limba engleză cu titlul: „My Sovereign, My Sin, My Salvation”.

Tradus în limbă română cu permisiunea *Apologetics Press, Inc.* Traducere de Cristina Ciuntu.

CONȚINUTUL

CAPITOLUL ÎNTÂI	Întroducere	1
CAPITOLUL DOI	Îndurarea și grația lui Dumnezeu	5
	Dumnezeu e suveran în încredințarea îndurării și grației Lui	9
	Grația lui Dumnezeu nu înseamnă lipsa consecințelor păcatului	10
	Mila și grația sunt scumpe	12
	Suntem salvați prin har	14
	Răspunsul nostru la îndurare și har	16
	Concluzia	17
CAPITOLUL TREI	Isus Cristos - Domn și Mântuitor	19
	Cristos ca figură istorică	20
	Cristos în Vechiul Testament	21
	Cristos în Noul Testament	22
	Cristos ca om	23
	Cristos ca Dumnezeu	25
	Alegeri referitoare la divinitatea lui Cristos	26
	A fost Cristos un mincinos?	27
	A fost Cristos un nebun?	28
	A fost Cristos divinitate?	29
	Dovezi ale divinității lui Cristos	37
	Împlinirea profețiilor Vechiului Testament	30
	Realizarea unor miracole adevărate	30
	Învierea și aparițiile post-înviere	31
	Concluzia	32
CAPITOLUL PATRU	Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului	33
	Condiția omului: Neascultare și moarte	34

Realitatea păcatului	35
Remediul Domnului pentru păcat	36
Planul lui D-zeu în pregătire	37
Planul lui D-zeu în acțiune	39
Darul mântuirii oferit de Dumnezeu umanității	40
Drumul spre casă: mântuire prin „ascultare în credință”	42
Obiecții la planul lui D-zeu pentru mântuire	45
Este mântuirea rezultatul unei „renașteri prin botez?”	46
Este botezul o lucrare omenească?	47
Este botezul asociat cu mântuire - botez cu Duh Sfânt?	49
Concluzia	50

CAPITOLUL CINCI	Caracterul esențial și unicitatea Bisericii lui Cristos	53
	Biserica lui Cristos - singurul și unicul corp al credincioșilor mântuiți	55
	Biserica lui Cristos - Împărăția Proiectată în mod divin, cumpărată cu sângele Lui și pătrunsă de spiritualitate	60
	Biserica victorioasă a lui Cristos	62
	Concluzia: Cum ar trebui umanitatea Să-L slujească pe D-zeu	64
REFERINȚE		69

1

INTRODUCERE

Disciplina academică a apologeticii creștine are ca obiect oferirea unei pledoarii logice în apărarea creștinismului istoric al Noului Testament. Cuvântul englezesc *apology* derivă din grecescul *apologia*, care înseamnă „a apăra” sau „a construi apărarea”. Cei care au scris Biblia, au confirmat legitimitatea unei astfel de activități. De exemplu, apostolul Petru a scris:

Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă (1 Petru 3:15).

În epistola sa către Filipeni, Pavel declara că el a fost „însărcinat cu apărarea [greacă – *apologian*] Evangheliei” (Filipeni 1:16). De fapt, scrierile lui Pavel sunt pline de argumente solide care asigură o bază rațională pentru credința cititorilor. Creștinismul nu este vreun fel de sistem de credință vag, bazat pe emoții, care este adresat ignoranților. Mai degrabă, este un sistem de gândire logic care poate fi atât apărat, cât și acceptat de mințile analitice.

În orice apărare a creștinismului poate fi folosită o varietate de dovezi. Astfel de dovezi pot decurge din știință, filosofie sau istorie, acestea fiind doar câteva exemple. Nu este neobișnuit să auzi pe cineva făcând referire la cercetări în

domeniul „dovezilor creștinismului”. O astfel de terminologie este pur și simplu o referire la examinarea dovezilor care stabilesc creștinismul ca singura religie adevărată a singurului Dumnezeu adevărat. Totuși, indiferent de sursa sau natura dovezii, scopul fundamental este de a argumenta existența lui Dumnezeu, inspirația Bibliei, autenticitatea relatării creației găsită în Genesa 1-2, divinitatea și condiția de Fiu a lui Cristos și importanța esențială a bisericii lui Cristos.

Multe dintre dovezile care sprijină sinceritatea creștinismului pot fi examinate în categorii generale ca cele menționate mai sus. Dar acestea nu susțin întreaga poveste pentru că, în fiecare zonă majoră de studiu există subcategorii importante care oferă informații suplimentare mai în profunzime. Un exemplu potrivit ar fi un studiu asupra inspirației Bibliei. Pot fi examinate multe argumente care dovedesc că Biblia este Cuvântul inspirat al Domnului. Totuși, vorbind în general, astfel de studii nu pot examina subiecte ca presupuse contradicții interne, inconsecvențe istorice sau alte astfel de probleme. Pentru a răspunde unor asemenea acuzații, trebuie să „săpăm puțin mai adânc” în dovezile disponibile.

Același lucru este valabil și pentru argumentele care dovedesc existența lui Dumnezeu. Nu este o sarcină dificilă adunarea dovezilor care reprezintă o pledoarie în favoarea existenței lui Dumnezeu. Totuși, adesea dovezile nu se referă și la alte subiecte la fel de importante care au legătură cu personalitatea și firea lui Dumnezeu (de exemplu, lucruri ca eternitatea Lui, justiția Lui, relațiile Lui cu ceilalți membri ai Dumnezeirii, etc.). Informații despre aceste subiecte pot proveni din studii separate, independente.

Printre „subcategoriile” pe care apologetica creștină le abordează în legătură cu existența lui Dumnezeu se numără natura

Lui și interacțiunea Lui cu omul. Nu este suficientă doar recunoașterea existenței lui Dumnezeu. Mai degrabă, este necesar să aflăm ceva despre El și ce așteaptă El de la omenire. Deci, din necesitate, orice investigație a acestor probleme va trebui să abordeze în cele din urmă subiecte ca îndurarea Lui, grația Lui, planul Lui pentru omenire etc.

Este dorința mea de a examina în această carte tocmai acele subiecte în această carte. În primul rând, aș dori să ofer o privire în profunzime asupra îndurării și grației lui Dumnezeu. În al doilea rând, aș dori să cercetez rolul lui Cristos ca Fiu al lui Dumnezeu în planul Lui divin. În al treilea rând, intenționez să cercetez înstrăinarea omului de Dumnezeu și remediul ceresc pentru această înstrăinare. Și, în al patrulea rând, voi lua în discuție natura și esențialitatea bisericii lui Cristos cumpărată prin sânge, pătrunsă de spiritualitate, ce a fost proiectată în mod divin. Vă invit să pacurgem împreună studiul acestor subiecte importante.

2

ÎNDURAREA ȘI GRAȚIA LUI DUMNEZEU

Putem descoperi mila și grația lui Dumnezeu în inima uneia dintre cele mai frumoase și totuși sfâșietoare povestiri din Biblie – istorisirea negării lui Dumnezeu de către Petru și reacția lui Isus față de această negare. Cristos a prezis că, înainte de crucificarea Lui, Petru se va lepăda de El de trei ori (Ioan 13:36-38). Petru a făcut exact acest lucru (Ioan 18:25-27). Mai întâi, el a fost întrebat de către o slujnică care păzea porțile curții marelui preot, dacă era un ucenic al lui Cristos. Petru a negat. A doua oară, el a fost întrebat de sclavii marelui preot dacă era într-adevăr ucenicul Domnului. Din nou, el a negat. A treia oară, el a fost întrebat dacă nu era cu Domnul când L-au arestat în Grădina Ghetsimani. Încă o dată, Petru L-a negat vehement pe Domnul. Cocoșul a cântat, iar privirea Domnului a survolat curtea. Când privirile lor s-au întâlnit, textul spune simplu că Petru „a ieșit afară și a plâns cu amar” (Luca 22:61-62).

Următoarea întâlnire ne dezvăluie că Petru deja renunțase. De fapt, el a zis „Mă duc să prind pește” (Ioan 21:3). Viața lui Petru ca ucenic al lui Cristos se terminase în ceea ce-l privea. Hotărâse să se întoarcă la vocația sa inițială. Fără nici o îndoială,

Petru a simțit că păcatul lui împotriva Domnului era atât de mare încât, deși acum el credea în învierea Domnului, nu credea că ar mai putea avea vreo valoare în Împărăție. Atunci, el a revenit la ocupația sa – pescuitul.

Din admirație pentru abilitățile înnăscute de lider ale lui Petru, ceilalți ucenici l-au urmat chiar și cu această ocazie tristă. Pe când Petru și prietenii lui pescuiau într-o dimineață, Domnul a apărut pe țărm și i-a chemat. Când s-au apropiat cu barca, ei au văzut că Cristos le-a pregătit o masă de pește și pâine în fața focului. Ei s-au așezat, au mâncat și au vorbit. În acest timp, Domnul l-a întrebat pe Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” (Ioan 21:15). Petru l-a asigurat pe Isus că așa este. Dar Cristos părea nemulțumit de răspunsul lui Petru. L-a întrebat a doua oară și a treia oară. După ce l-a întrebat ultima dată, textul ne spune că Petru era „întristat că-i zisese a treia oară: Mă iubești?” (Ioan 21:17).

Neliniștea lui Petru transmitea, în esență: „Ce vrei să faci cu mine, Doamne?” Isus întreba: „Petru, poți tu să înțelegi – în ciuda inimii tale îndoite – că te-am iertat? Înțelegi că mila și harul Domnului sunt asupra ta? Încă mai ai multe de făcut, „Du-te, folosește-ți talentele tale imense în propășirea Împărăției.” Isus îl iubea pe Petru. Și îl vroia înapoi. Isus, pur și simplu, punea în practică ceea ce El Însuși propovăduise. Iartă, da, chiar de „șaptezeci de ori cât șapte”.

Probabil că în timpul acestor evenimente una dintre parabolele lui Cristos îi venise în minte lui Petru. Fără îndoială, el era familiarizat cu învățăturile Domnului din Luca 7:36-50 (vezi relatările similare pe care le găsim în Matei 18:23-35). Isus mânca împreună cu Simone, un fariseu. Simone a văzut o femeie păcătoasă venind în timp ce Domnul era acolo și a gândit: „Omul acesta, dacă ar fi un profet, ar ști cine și ce fel de femeie este cea

care se atinge de el: că este o păcătoasă” (Luca 7:39). Părerea lui Simone era, bineînțeles, că Cristos ar fi trebuit să o alunge pe femeia păcătoasă. Dar Isus, cunoscând gândurile lui Simone, i-a spus o parabolă la care să reflecteze.

Un cămătar avea doi datornici: unul îi datora o sumă enormă, iar celălalt doar o sumă mică. Totuși, el i-a iertat pe amândoi. Isus l-a întrebat pe Simone: „Spune-Mi, dar, care dintre ei îl va iubi mai mult?” (Luca 7:42). Simone i-a răspuns în mod corect: „Consider că acela căruia i-a iertat mai mult” (Luca 7:43). Prin parabola Sa, Isus îi spunea lui Simone: „Am intrat în casa ta și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei. Am iertat-o. De aceea, ea ar trebui să mă iubească mai mult”.

Această femeie este un exemplu de om care a primit mila și slava Domnului. Ea și-a exprimat cu multă recunoștință devotamentul pentru iertarea dată de Fiul Domnului. Pe de altă parte, Simone era prea religios să implore și prea mândru să accepte dacă îi este oferită. Este o realitate tristă, dar adevărată faptul că omul va trata cu superficialitate iertarea atât timp cât va trata păcatul cu superficialitate. Femeia păcătoasă și-a dorit cu disperare mila și grația salvatoare ale Domnului și le-a acceptat atunci când i-au fost oferite. Cristos vroia să-i arate lui Simone că omul poate aprecia **către** ce a fost ridicat (grația salvatoare a Domnului) doar atunci când va realiza **de la** ce a fost salvat (condiția sa de păcătos).

În acest context, ideea pe care Cristos vroia s-o sublinieze în discuția cu Petru devine clară: „Petru, tu m-ai respins, nu doar o dată, ci de trei ori. Te-am iertat? Da, te-am iertat.” Petru a fost, de asemenea, un beneficiar al milei și grației Domnului. Avea multe de care să fie iertat. Totuși, **el a fost iertat!** Problema care este legată de îndurare și slavă nu se găsește în ceruri; mai degrabă, se

găsește aici, pe Pământ. Adesea, oamenilor le este greu să accepte mila și grația Domnului. Și adesea le este greu să se ierte pe ei înșiși. Noi nu avem nevoie de un acuzator, legea Domnului face asta într-un mod admirabil, după cum ne demonstrează al șaptelea capitol din Romani. Ceea ce avem noi nevoie este un Mijlocitor (1 Ioan 2:1-2) – cineva care să se ridice în locul nostru și să pledeze cazul nostru. Noi – apăsați de povara păcatelor noastre – nu avem dreptul să ne înfățișăm în fața tronului măreț al lui Dumnezeu, chiar și cu intenția de a implora mila. Dar Isus, Cel Drept are acest drept. El le-a spus foarte clar ucenicilor Săi și, astfel, și nouă că El este dispus să fie tocmai un astfel de Mijlocitor în numele nostru. Autorul cărții Evrei a scris:

Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile - pe Isus, Fiul lui Dumnezeu - să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat (Evrei 4:14-15).

Întreaga poveste a Bibliei este centrată pe nevoia omului de milă și îndurare. Povestea a început în Genesa 3 și de atunci ne-a fost dezvăluită continuu. Din fericire „Domnul este plin de milă și îndurare” (Iacov 5:11). Chiar și atunci când Cain – un om care și-a ucis propriul frate – a implorat milă, Dumnezeu i-a auzit ruga și a pus un semn pe el pentru a fi protejat. Dumnezeu nu a vrut niciodată să pedepsească pe cineva. Cuvintele Sale în acest sens au fost păstrate de Ezechiel: „Doresc Eu moartea păcătosului? Zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?... Căci Eu nu doresc moartea celuice moare, zice Domnul, Dumnezeu” (18:23,32). În mod similar, în timpul lui Osea păcatul era în floare. Viața era stearpă. Venerarea Domnului fusese pângărită. Efectele stăpânirii lui Satan

erau simțite oriunde pe Pământ. Domnul, ne spune Osea „are o judecată cu locuitorii țării, pentru că nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoștință de Dumnezeu în țară” (4:1). Totuși, dovada milei și îndurării Domnului poate fi observată în cuvintele rostite de Osea în numele Domnului:

Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se sbate inima în Mine, și tot lăuntru Mi se mișcă de milă! Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu Sunt Dumnezeu, nu un om. Eu Sunt Sfântul în mijlocul tău, și nu voi veni să prăpădesc (11:8-9).

Solomon a spus că cei ce vor practica îndurarea și adevărul vor afla „trecere și minte sănătoasă, înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Proverbele 3:4). Sunt mulți în Biblie cei care au căutat mila și grația Domnului. Cain avea nevoie de milă și îndurare. Israel avea nevoie de milă și îndurare. Petru avea nevoie de milă și îndurare. Și tuturor le-au fost date dacă Domnul considera că era potrivit. Totuși, trebuie să înțelegem câteva lucruri importante despre mila și grația lui Dumnezeu.

Dumnezeu este suveran în încredințarea îndurării și grației Lui

În primul rând, trebuie să înțelegem că Dumnezeu este stăpân în dăruirea atât a milei, cât și a grației lui. Când vorbim de suveranitatea Domnului, este ca și cum recunoaștem că orice voiește El este drept. El singur hotărăște cursul potrivit al lucrurilor; El nu acționează și nu vorbește niciodată după poftele unei forțe externe, inclusiv omenirea.

Când oamenii au devenit beneficiarii slavei cerurilor, s-a întâmplat ceva de nepătruns. Apostolul Petru a scris: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu... Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața eternă în Isus Cristos, Domnul nostru” (Romani 3:23; 6:23). Dumnezeu – Acuzatorul nostru a devenit Apărătorul nostru. El ne-a învăluit cu minunata Lui dragoste exprimată prin mila și grația Lui.

Cuvântul milă a fost definit astfel: a simți „compasiune față de nenorocirile altcuiva și, mai ales, compasiune manifestată prin fapte” (Vine, 1940, 3:61). Mila reprezintă mai mult decât sentimente de înțelegere; este înțelegere și acțiune. Grația a fost adesea definită ca „bunătatea nemeritată din partea Domnului”. Dacă grația este nemeritată, atunci nimeni nu poate să o pretindă ca pe un drept meritat. Dacă grația este nemeritată, atunci nimeni nu are dreptul asupra ei. Dacă grația este un dar, atunci nimeni nu o poate cere. Grația este în antiteză cu justiția. După ce grația Domnului este consumată, rămâne doar justiția divină. Pentru că mântuirea are loc prin har (Efeseni 2:8-9), cel mai păcătos dintre păcătoși nu este departe de a simți grația a divină. Pentru că mântuirea este prin har, mândria este exclusă și Dumnezeu primește slava.

Când justiția se face, **noi primim ceea ce merităm**. Când îndurarea vine asupra noastră, noi **nu primim ceea ce merităm**. Când harul ne este dat, **noi primim ceea ce nu merităm**.

Probabil că nimeni nu poate aprecia acest lucru mai bine decât Petru. El a fost cel ce a zis: „Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” (1 Petru 4:18). Pavel le amintea creștinilor din Roma din primul secol că „Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată

dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:7-8).

Totuși, pentru că este un dar gratuit și necâștigat, rămâne în dreptul Lui de autoritate supremă să-l ofere așa cum consideră El că este potrivit. O expresie frumoasă a acestei realități poate fi văzută în rugăciunile a doi oameni care se aflau în situații similare – ambii se aflau sub sentința morții. În Numeri 20, povestea spune că Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să vorbească stâncii din pustietate pentru ca aceasta să dea apă pentru israeliți. Totuși, în loc să se supună poruncii Domnului de a vorbi cu stânca, Moise a lovit stânca. Domnul i-a zis: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau” (Numeri 20:12). Ani mai târziu, Dumnezeu l-a chemat pe Moise pe vârful muntelui Nebo și i-a permis să privească țara promisă, dar El i-a jurat că nu va intra în Canaan cu israeliții. Moise l-a implorat pe Dumnezeu să-i permită să meargă acolo (Deuteronom 3:26), dar rugămintea lui a fost respinsă.

Totuși, regele Ezechia, aflat și el sub sentința morții, i-a cerut lui Dumnezeu să-l lase să trăiască și Dumnezeu i-a mai adăugat 15 ani vieții lui. Moise a scris „Dumnezeu nu a vrut să mă audă” și a murit. Dar lui Ezechia i s-a spus: „Ți-am auzit rugăciunea” (Împărați 20:1-6) – iar viața lui a fost cruțată. Ce ilustrare frumoasă și ce amplificare a textului din Romani 9:15: „Căci El i-a zis lui Moise: <<Voi avea milă de oricine-Mi va place să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va place să Mă îndur>>.” Dumnezeu este stăpân în îndurarea și slava Sa.

Grația Domnului nu înseamnă lipsa consecințelor păcatului

În al doilea rând, trebuie să înțelegem că faptul că Dumnezeu ne dăruiește milă și îndurare nu neagă în vreun fel consecințele păcatului aici și acum. Așa cum mila poate apărea, tot astfel pot rezulta și consecințele păcatului. Probabil că cea mai emoționantă poveste din Biblie ce ilustrează acest adevăr veșnic este povestea regelui David. Cum a putut un om cu credința și neprihănirea lui David să comită păcatele groaznice care i-au fost atribuite? David avea pe atunci 50 ani. Ca rege admirat și iubit al israelului, el era faimos și bogat. El și-a depus jurămintele în fața lui Dumnezeu (vezi Psalmul 101). El a insistat asupra neprihănirii în națiunea lui. Poporul a fost învățat să iubească, să respecte și să slăvească pe Dumnezeu din ceruri. David, regele lor, era, de asemenea, un exemplu pentru ei. El era un om după inima Domnului (1 Samuel 13:14).

Dar el a comis adulter cu Bat-Șeba (2 Samuel 11-12) și apoi l-a trimis pe soțul ei, Urie, la moarte. Nu putem să nu ne amintim de păcatul lui Acan (Iosua 7) când a luat din lucrurile date spre nimicire și le-a ascuns în pământ în mijlocul cortului lui, chiar dacă israeliților li s-a poruncit să nu ia nimic din acele lucruri. Acan a spus: „Am văzut...le-am poftit...le-am luat...le-am ascuns...” (Iosua 7:21). Nu asta a făcut regele David? Dar, atât Acan, cât și David pot spune: „Am plătit”. Acan a plătit cu viața lui; David a plătit cu douăzeci de ani de chinuri, conflicte și cu pierderea unui copil care însemna totul pentru el.

Profetul Natan a fost trimis de Dumnezeu la marele rege. El i-a spus lui David povestea unui om bogat, care avea o turmă mare de oi și a unui om sărac ce nu avea decât o mielușea care practic făcea parte din familie. Când un vizitator a apărut la ușa omului bogat, el a luat singura mielușea a săracului și a sacrificat-o pentru masa vizitatorului. Auzind cele întâmplate, David a fost

copleșit de mânie și a jurat: „Viu este Domnul că omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte” (2 Samuel 12:5).

Natan s-a uitat în ochii puternicului rege și a zis: „Tu ești omul acesta!” (2 Samuel 12:7). Enormitatea păcatului său s-a năpustit asupra sa și el a zis: „Am păcătuit” (2 Samuel 12:13). Chiar prin păcatul său, David a fost un om care a iubit cu neprihănire. Acum că Natan i-a arătat păcatul pe care l-a comis, el a simțit o repulsie care cerea o curățire care putea veni doar de la Dumnezeu. Modul în care a descris consecințele păcatului asupra sufletului omului este unul dintre cele mai vii din întreaga Scriptură și ar trebui să fim profund mișcați. Rugăciunea lui chinuitoare a fost surprinsă în Psalmul 51. David striga: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta!”

David avea nevoie de o inimă nouă; păcatul îi pângărise inima. El a înțeles că trebuia să treacă printr-o reînnoire interioară; mândria și poftelile i-au distrus spiritul. Astfel, David s-a rugat pentru un spirit așa cum se cuvine. Nu putea face altceva decât să se îndrepte spre mila și harul lui Dumnezeu. David și-a pus inima lui păcătoasă pe altar și l-a implorat pe Dumnezeu să o curețe, să o reînnoiască și să-i redea viața. Dumnezeu l-a iertat. Dumnezeu l-a curățat. Dumnezeu l-a reînnoit. Dumnezeu i-a redat viața.

Dar consecințele păcatului lui David au rămas. Copilul din pântecul Bat-Șebeei a murit după naștere. În plus, profetul Natan i-a arătat clar lui David că „niciodată nu se va depărta sabia din casa ta” și că Dumnezeu va „ridica nenorocirea împotriva ta din casa ta” (2 Samuel 12:10-11). Viața lui David nu a mai fost niciodată la fel. Copilul său era mort, reputația sa a fost pătată, puterea sa era aproape distrusă.

David a învățat că pedeapsa pentru păcatele personale este adesea resimțită, de asemenea, în viețile celorlați. El s-a rugat ca cei care îl iubeau și ascultau de Dumnezeu să nu fie nevoiți să

suporte rușinea lui, dar acest lucru nu a fost posibil. Rușinea unuia este rușinea multora; ca popor al lui Dumnezeu, suntem legați împreună. Adesea ceea ce afectează pe unul din noi, ne afectează pe toți.

Spre onoarea lui, odată ce păcatul lui a fost descoperit, David nu a încercat să nege. Solomon, fiul său, a scris mai târziu, „Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare” (Proverbele 28:13).

Mila și grația sunt scumpe

În al treilea rând, trebuie să înțelegem că mila și grația, pe care Dumnezeu le folosește pentru a acoperi păcatele omenirii, nu sunt ieftine. Ele au costat Cerurile cea mai de preț nestemată – Fiul lui Dumnezeu. Vechiul și îndrăgitul cântec spune foarte bine:

Eram dator și nu puteam plăti

El a plătit o datorie și nu era dator.

Aveam nevoie de cineva păcatele să-mi spele.

Și astfel cânt un cântec nou – ce har măreț!

Cristos a plătit ce nu puteam plăti.

Moartea lui Isus reprezintă angajamentul Său total față de noi. Isaia:

Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. De aceea li voi da partea Lui la un loc

cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați (53:4-6,12).

Pavel a scris: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

Harul nu **elimină** responsabilitatea umană; mai degrabă, harul **accentuează** responsabilitatea umană. Harul, pentru că îl costă pe Dumnezeu atât de mult, cauzează datorii și obligații chinuitoare. Aparent, este un mare paradox faptul că creștinismul este gratis și totuși, în același timp este atât de scump. Isus avertiza: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Matei 16:24). Pavel a rezumat astfel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine. Nu vreau să fac zădarnic harul lui Dumnezeu” (Galateni 2:20-21).

Harul nu face pe cineva **iresponsabil**; mai degrabă, îl face **mai responsabil**. Pavel întreba: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nicidecum!” (Romani 6:1-2). Harul Domnului poate fi atins prin ascultare de bunăvoie a „legii desăvășite, care este legea slobozeniei” (Iacov 1:25). Este legea lui Dumnezeu cea care ne informează asupra disponibilității harului, a felului în care ni-l putem însuși și asupra binecuvântărilor care se nasc din faptul că trăim cu el.

Mărturia Scripturilor este suficient de clară când vorbește de importanța „ascultării credinței” (Romani 1:5). Trebuie să fim supuși Domnului întorcându-ne la El de la o stare păcătoasă. Și

odată mântuiți, credința noastră continuă manifestată prin fapte. Harul și faptele ascultării ne se exclud reciproc.

Nici harul și legea nu se exclud reciproc, așa cum sugerează unii astăzi. Cineva care este „în Cristos” nu trăiește sub stăpânirea păcatului, de vreme ce creștinismul este un sistem al grației. Apostolul gentililor declara: „nu sunteți supt Lege, ci supt har” (Romani 6:14). Nu putem să spunem că nu ne aflăm sub nici o lege pentru că în versetele următoare el a vorbit despre creștinii de la început că au „ascultat din inima de dreptarul învățaturii” care le-a fost dat (6:17). Acești creștini s-au supus legii lui Dumnezeu și au trăit plini de credință sub acea lege. Ei au înțeles că „credința lucrează prin dragoste” (Galateni 5:6). Cuvintele „lege”, „fapte”, „har” nu sunt întâmplătoare, ci, ca toate lucrurile din planul lui Dumnezeu, există în armonie.

Suntem salvați prin har

În al patrulea rând, să ne amintim că mântuirea noastră are loc prin răscumpărare, nu prin câștig. Pentru că mântuirea este un dar fără plată (Romani 6:23), omul nu-l poate niciodată câștiga. Favorurile nemeritate nu pot fi meritate! Dumnezeu a făcut pentru noi ceea ce noi, singuri, nu puteam face. Isus a plătit prețul pe care noi nu-l puteam plăti. De la început până la sfârșit, planul mântuirii – incluzând tot ceea ce Dumnezeu a făcut, face și va face – este un act continuu de grație. Scripturile vorbesc despre Dumnezeu „împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări” (2 Corinteni 5:19). Petru declara:

căci știți că nu cu lucruri peritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpești din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al

lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană (1 Petru 1:18-19).

Dumnezeu a promis milă și îndurare celor ce cred în Fiul Lui (Ioan 3:16), se pocăiesc (Luca 13:3) și care își spală păcatele prin botez (Faptele Apostolilor 2:38; 22:16). După ziua Cincizecimii, Petru a chemat mulțimea: „Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se ștergă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore” (Faptele Apostolilor 3:19). Cuvântul „șters” provine din cuvântul grecesc care înseamnă „a curăța, a distruge sau a îndrepta”. Noul Testament folosește cuvântul referindu-se la „ștergerea” vechii legi (Coloseni 2:14) și la „a șterge” numele unei persoane din Cartea Vieții (Apocalipsa 3:5). Unele dintre cele mai mari declarații profetice din Vechiul Testament este: „nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31:34).

Păcatele noastre au fost purtate de Isus pe cruce. El a plătit datoria noastră pentru ca noi, asemeni nedemnului Baraba, să putem fi eliberați. Astfel, Dumnezeu poate fi drept și în același timp, Apărătorul celor ce cred și se supun Fiului Său. Refuzând să-și reverse îndurarea asupra lui Isus când se afla pe cruce, Dumnezeu poate să-și reverse îndurarea asupra mea – **dacă** mă supun în ascultare poruncilor Lui.

Nu exista o soluție fericită a dilemei dreptate/milă. Nu exista o cale prin care Dumnezeu putea rămâne drept (de vreme ce dreptatea cere ca datoria păcatului să fie plătită) și, în același timp, să-L salveze pe Fiul Său de la moarte. Cristos a fost abandonat pe cruce pentru ca îndurarea să se reverse asupra păcătoșilor care erau blestemați (Galateni 3:10). Dumnezeu nu-i putea mântui pe păcătoși doar prin poruncă – doar pe baza autorității – fără să-și încalce atributele Sale de justiție divină. Pavel vorbește despre răspunsul lui Dumnezeu la această problemă în Romani 3:24-26:

Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui ...ca să-Și arate neprihănirea Lui; ...pentruca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel în cât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.

Mântuirea omului nu a fost un acord arbitrar. Dumnezeu nu a decis pur și simplu să-l considere pe om păcătos și, apoi s-a hotărât să-l salveze sub principiul milei. Păcatul l-a plasat pe om într-o stare de antagonism față de Dumnezeu. Păcătoșii sunt condamnați pentru că au încălcat legea lui Dumnezeu și pentru că justiția lui Dumnezeu nu-I poate permite să ignore păcatul. Păcatul poate fi iertat doar ca rezultat al morții răscumpărătoare a Fiului lui Dumnezeu. Pentru că păcătoșii sunt mântuiți prin sacrificiul lui Cristos și nu prin neprihănirea lor, ei sunt sfințiți prin îndurarea și harul lui Dumnezeu.

Răspunsul nostru la îndurare și har

Care ar trebui atunci să fie răspunsul nostru la îndurare și har?

(1) Să ne amintim că „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!” (Matei 5:7) Este un principiu biblic faptul că dacă nu dăm îndurare, nu putem primi îndurare. Isus învăța: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6:14-15). Ar fi bine să ne amintim proverbul: „cel ce nu poate ierta distruge podul peste care el, de asemenea, va trebui să treacă într-o zi”. Dacă ne așteptăm să fim iertați, atunci să fim gata să iertăm.

(2) Să ne amintim că îndurarea și harul cer acțiune din partea noastră. Îndurarea înseamnă a simți „compasiune față de durerea altuia și, în special compasiune manifestată prin fapte”. Luca a surprins un exemplu a milei lui Cristos în vindecarea a zece leproși care „și-au ridicat glasul, și au zis: <<Isuse, învățătorule, ai milă de noi!>>” (Luca 17:13). Vroiau acești oameni bolnavi, pe moarte pur și simplu câteva cuvinte pline de blândețe adresate lor? Nici pe departe. Ei vroiau să fie vindecați! Când vameșul s-a rugat cu atâta pocăință: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13), el cerea mai mult decât sentimente pline de blândețe și compasiune. El vroia să se facă ceva cu condiția sa demnă de milă. Mila și harul reprezintă compasiune în acțiuni.

(3) Să ne amintim că nimic nu trebuie să abia prioritate în fața Mântuitorului nostru. Dacă trebuie să alegem între Cristos și un prieten, soț sau copil, Cristos trebuie să aibă prioritate. El nu se mulțumește cu mai puțin (Luca 4:25-35) – dar cerințele Lui sunt pe măsura suferințelor Sale în numele nostru. El ne cere să ne purtăm crucea: El a putat-o pe a Lui. El ne cere să ne pierdem viața pentru a o găsi: El o pierdut-o pe a Lui. El ne cere să renunțăm la familia noastră de dragul lui: El a renunțat la a Lui pentru ale noastre. El ne cere să renunțăm la tot pentru El: El nu are unde să-și pună capul și singura Lui avere – mantia Sa – I-a fost luată. Într-adevăr uneori costurile sunt mari, dar binecuvântările pe care le primim în schimb sunt de neprețuit. El împarte milă și har și oferă mântuire eternă tuturor celor ce cred și i se supun.

Concluzie

În Luca 15, Isus a vorbit despre un fiu încăpățânat care a păcătuțit împotriva tatălui său și și-a risipit valoroasa lui moștenire.

La întoarcerea acasă, el a hotărât să-i spună tatălui său: „fă-mă ca pe unul din argații tăi” (15:19). Era pregătit pentru ce e mai rău.

Dar a primit ce era mai bun. Tatălui său, „când era încă departe, ...i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult” (Luca 15:20). Fiul nu a primit ceea ce **merita**; a primit **ce nu merita**. El a primit îndurare și har. Tatăl lui Îl vroia înapoi!

Ne vrea Tatăl nostru ceresc înapoi? Ah, da! Pavel scria: „Căci ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6:20). Să tânjim după ziua în care vom putea sta în fața tronului Său și Să-i mulțumim că ne-a dăruit milă și har și pentru că a plătit datoria pe care n-o puteam plăti, datoria pe care n-o avea.

3

ISUS CRISTOS – DOMN ȘI MÂNTUITOR

În ziua de marți, înainte de vinerea crucificării lui Cristos, Isus a intrat în discuție cu fariseii, care nu au făcut un secret din faptul că-L urăsc. Când Matei a povestit scena în Evanghelia lui, el a comentat asupra conflictului anterior pe care Domnul l-a avut cu Saducheii: „Când au auzit Fariseii că Isus a astupat gura Saducheilor, s-au strâns la un loc” (Matei 22:34).

Isus – cu o logică pătrunzătoare și cu o cunoaștere incomparabilă a Scripturilor Vechiului Testament – le-a închis gura Saducheilor. Fără îndoială, fariseii au gândit că ei vor reuși mai mult. Totuși ei erau pe cale să suporte același tratament jenant.

În mijlocul discuției Sale cu fariseii, Isus a întrebat: „Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” (Matei 22:42). Ei erau incapabili să răspundă satisfăcător la întrebări pentru că fățărnicia lor îi împiedica să înțeleagă atât natura, cât și misiunea Lui. Totuși, la întrebările puse de Domnul, orice persoană sănătoasă, rațională trebuie să răspundă în cele din urmă.

Cele două întrebări aveau scopul de a ridica problema divinității lui Cristos. Răspunsurile – miopia spirituală a fariseilor nu i-a împiedicat să răspundă corect – aveau scopul să confirme.

Astăzi, aceste întrebări încă mai ridică problema identității lui Cristos. Cine este Isus? Este El, așa cum pretinde, Fiul lui Dumnezeu? A fost El așa cum mulți din jurul Lui au pretins, încarnarea lui Dumnezeu? Este El, așa cum cuvântul „divinitate” presupune, de natură și rang divine?

Cristos ca figură istorică

Seria de evenimente care au condus la devenirea lui Isus a uneia dintre cele mai cunoscute figuri istorice a început în Palestina primului secol. Există patru indicatori esențiali ai acestui fapt. În primul rând, când Daniel a fost rugat de regele Nebucadnețar să interpreteze tulburătorul său vis, profetul i-a dezvăluit că Dumnezeu își va stabili împărăția sa mesianică în timpul Imperiului Roman (vezi al patrulea regat reprezentat în visul regelui; vezi Daniel 2:24-45). Dominarea Palestinei de către romani a început în 63 î.C. și a continuat până în 476 d.C.

În al doilea rând, Cristosul a fost promis să vină înainte ca „toiagul de domnie” să se îndepărteze de Iuda (Genesa 49:10). Cei care studiază Biblia recunosc că această profeție face referire la venirea lui Mesia („Șilo”) înainte ca evreii să-și piardă suveranitatea națională și puterea judecătorească („toiagul de domnie” din Genesa 49). Astfel, Cristos trebuia să vină înainte ca evreii să-și piardă puterea de a aplica pedeapsa capitală (Ioan 18:31). Când Roma l-a demis pe Archelaus în anul 6 d.C., Coponius a fost numit primul procuror al Iudeei. În mod interesant, „...procurorul avea puterea de jurisdicție în ce privește pedeapsa capitală” (Solomon, 1972, 13:117). Deci, era prezis că Cristos va veni cândva înainte de anul 6 d.C. (vezi de asemenea McDowell, 1972, pag. 176-178).

În al treilea rând, Daniel a prezis că Mesia va face să înceteze „jertfa și darul de mâncare” înainte de distrugerea Ierusalimului (cf. Daniel 9:24-27 și Matei 24:15; vezi de asemenea Jackson, 1997a). Istoria atestă că Templul a fost distrus de romani în anul 70 d. C.

În al patrulea rând, Mesia s-a născut în Betleemul din Iudea (Mica 5:2). Este de asemenea dovedit că Isus s-a născut în Betleem, în timp ce Palestina se afla sub stăpânire romană, înainte ca Iuda să-și piardă puterea judecătorească și înainte de distrugerea Ierusalimului (vezi de asemenea Matei 2:3-6, Luca 2:2-6).

Cristos în Vechiul Testament

Vechiul și Noul Testament îi portretizează o imagine lui Cristos ce prezintă dovezi valoroase pentru persoanele care doresc să răspundă la întrebările: „Ce credeți voi despre Hristos?” și „Al cui fiu este?” În Isaia 7:14, de exemplu, profetul a declarat că o fecioară va concepe, va purta un fiu și îl va numi „Emanuel”, care înseamnă „Dumnezeu cu noi” (o profeție care a fost îndeplinită prin nașterea lui Cristos; Matei 1:22-23). Mai târziu, Isaia se referea la acest fiu ca „Dumnezeu tare” (9:6). De fapt, în anul în care regele Ozia a murit, Isaia a spus că L-a văzut pe „Domnul” stând pe tron (vezi Isaia 6:1 ș.u.). Afectat de această scenă, slujitorul Domnului a exclamat: „Vai de mine!...căci...am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (6:5). În Noul Testament, Ioan a scris: „Isaia a spus aceste lucruri când a văzut slava Lui, și a vorbit despre El” (Ioan 12:41).

Isaia l-a îndemnat pe poporul lui Dumnezeu să-L sfințească pe „Domnul oștirilor” (8:12-14), o poruncă referitoare la Cristos a lui Petru (1 Petru 3:14-15). Mai mult, Dumnezeul lui

Isaia avea să devină o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire (8:14), o descriere pe care cei ce au scris Noul Testament i-o atribuiau lui Cristos (cf. Romani 9:33, 1 Petru 2:8). Isaia a prorocit că Ioan Botezătorul va pregăti calea pentru venirea Domnului [*Iehova* în ebraică] (40:3). Este bine știut că Ioan a fost premergătorul lui **Cristos** (cf. Matei 3:3; Ioan 1:23).

Isaia l-a descris pe Cristos nu doar ca un „miel” liniștit (53:7), dar ca un om care „nu va frînge o trestie ruptă, și nici nu va stinge un fitil care fumegă” (42:3; cf. Matei 12:20). J.W. McGarvey a explicat imagistica acestor versete astfel: „o trestie ruptă, insuficient de puternică pentru a sta dreaptă...un fitil fumegând (o lampă cu gaz), flăcările sale năruite și focul său aproape stins sunt potrivite pentru a-i reprezenta pe oamenii bolnavi, infirmi, orbi care au fost aduși la Isus pentru a fi vindecați ...El le va vindeca rănille și le va transforma energiile muribunde într-o flacără” (1875, pag. 106).

Alți scriitori ai Vechiului Testament l-au prezentat pe Cristos în această lumină, de asemenea. Psalmistul a sugerat că El va fi cunoscut ca fiind plin de râvnă pentru neprihănire (Psalmul 69), că va fi urât fără nici un motiv (Psalmul 22) și că El va triumfa peste moarte (Psalmul 16:8-11). Daniel s-a referit la împărăția Lui ce urmează să vină ca fiind una ce va „dăinui vecinic” (2:44). Portretizarea făcută de profeți lui Cristos a avut ca scop nu doar prevestirea venirii Lui, dar și pentru a-L face mai vizibil pentru oamenii din timpul Noului Testament (vezi Bromling, 1991b).

Cristos in Noul Testament

Noul Testament este la fel de explicit în comentariile sale referitoare la Cristos și oferă o întărire puternică a declarațiilor

Vechiului Testament în ceea ce-L privește. Profeții au portretizat moartea lui Isus ca pe o moarte a răscumpărării, nedreaptă și dureroasă (Isaia 53:4-6; Psalmul 22). În Noul Testament, Pavel a repetat această idee (Romani 5:6-8). Profeții au prezis că El va fi trădat de un prieten (Psalmul 41:9) pentru doar trei zeci de arginți (Zaharia 11:12) și chiar așa a și fost (Luca 22:47-48; Matei 26:15). Ei au spus că El va fi batjocurit (Psalmul 22:7-8), scuipat (Isaia 50:6), că va fi pus în numărul delicvenților de rând (Isaia 53:12), că va fi străpuns (Zaharia 12:10) și părăsit de Dumnezeu (cf. Psalmul 22:1) și așa a fost într-adevăr (Luca 23:35; Matei 26:67, Matei 27:46; Marcu 15:27-28; Ioan 19:37; Ioan 20:25; Marcu 15:34). Fără nici o explicație, un profet inspirat a prezis că mâinile și picioarele slujitorului aflat în suferință vor fi străpunse (Psalmul 22:16). Revelațiile de mai târziu dezvăluie motivele unei astfel de declarații: El a fost răstignit pe cruce (Luca 23:33).

Profeții au spus că El va fi ridicat din moarte pentru a sta pe scaunul de domnie al lui David (Isaia 9:7). Acest lucru s-a întâmplat într-adevăr, așa cum a mărturisit și Petru în predica din Ziua Cincizecimii ce a urmat învierii (Faptele Apostolilor 2:30). El va fi condus, nu Iuda, cea mai puternică împărăție din câte s-au cunoscut vreodată. Ca împărat, Cristos trebuia să conducă (din ceruri) această împărăție care „nu va fi nimicită niciodată” și care „va sfârâma și va nimici toate acele împărății [pământesti], și ea însăși va dăinui vecinic” (Daniel 2:44). Noul Testament dovedește legitimitatea împărăției Lui (Coloseni 1:13; 1 Corinteni 15:24-25). Locuitorii acestui tărâm împărațesc vor fi din toate neamurile de pe Pământ (Isaia 2:2); și s-a proorocit că ei se vor bucura de o viață în pace și armonie care ignoră orice discriminări, prejudecăți sau partiniri (cf. Isaia 2:4 și Galateni 3:28). Împăratul nu va fi înveșmântat în purpură ca un împărat trupesc, ci într-o îmbrăcăminte modestă ca un preot pios (Psalmul 110:4; Evrei

5:6). Ca și Melhisedec, Mesia urma să fie atât Preot, cât și Împărat (Genesa 14:18), garantând că supușii săi se pot apropia de Dumnezeu fără amestecul clerului. În schimb, așa cum Noul Testament afirmă, creștinii își adresează rugămințile direct lui Dumnezeu prin intermediul Împăratului lor – care va media în numele lor (cf. Matei 6:9; Ioan 14:13-14; 1 Timotei 2:5; Evrei 10:12,19-22). Ar fi imposibil pentru cei ce au scris Noul Testament să asigure vreun răspuns mai clar decât au făcut pentru întrebările pe care Cristos le-a pus fariseilor.

Cristos ca om

Scripturile ne învață că Isus posedă două naturi – divină și umană. Ca Ființă eternă (Isaia 9:6; Mica 5:2; Ioan 1:1 ș.u.), El era Dumnezeu; totuși, El a devenit om (1 Timotei 2:5) făcut într-o fire asemnănătoare cu a păcatului (Romani 8:3), deși fără păcat (Evrei 4:15). Isaia a observat că Cristos va fi „**om** al durerii și obicinuit cu suferița” care va **crește** „ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat” (Isaia 53:2-3).

Ca om, după cum profeții au spus, Cristos urma să fie sămânța unei femei (Genesa 3:15) și un descendent al lui Avraam, Isaac, Iacov și David (Genesa 22:18; 26:4; 28:14; 2 Samuel 7:12-13). Noul Testament confirmă faptul că El a fost născut dintr-o femeie (Galateni 4:4) care era fecioară (Matei 1:23) și că El era descendentul lui Avraam, Isaac, Iacov și David (Matei 1:1 ș.u.). Apostolul Ioan a declarat că El s-a făcut trup și că a locuit printre oameni (Ioan 1:14). Pavel a scris că Cristos a fost recunoscut „asemenea oamenilor” (Filipeni 2:7-8). Din punctul său de vedere, ca doctor, Luca a scris că Cristos „creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52). El a fost capabil să învețe (Evrei 5:8). El

a cunoscut foamea (Matei 4:2), setea (Ioan 19:28), oboseala (Ioan 4:6), mânia (Marcu 3:5), frustrarea (Marcu 9:19), bucuria (Ioan 15:11), mâhnirea (Ioan 11:35), și supărarea (Luca 19:41; Evrei 5:7). El a fost „în toate lucrurile ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15). Dar cel mai semnificativ, El a putut să moară (Marcu 15:44). Din toate punctele de vedere, El a fost la fel de uman ca și noi, de aceea El a putut și s-a referit la El Însuși ca „Fiul omului” (vezi Matei 1:20; 9:6, et al.).

Dar impactul pe care L-a avut asupra lumii nu s-a datorat înfățișării Sale fizice. De fapt, Isaia a prezis că El nu avea „nici frumuseță nici strălucire care să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă” (Isaia 53:2). Mai degrabă, natura și firea Lui L-au făcut o figură atât de impunătoare și plină de intrigă și atât de demnă de onoare, respect și venerație. Vedem un om, dar nu un om simplu, pentru că El este singurul om născut vreodată dintr-o fecioară (Isaia 7:14; Matei 1:18) și căruia profeții au îndrăznit să-i dea respectabilul nume „Domn” (Isaia 40:3).

De ce Scripturile acordă importanță naturii **umane** a lui Cristos? Wayne Jackson sugera:

Dacă Cristos nu ar fi devenit om, El nu ar fi putut muri. Divinitatea, ca pură esență spirituală, deține **imortalitatea** (1 Timotei 6:16 – cuvântul grecesc indică nemurirea). Cel ce a scris Evrei a făcut foarte limpede faptul că Cristos a fost părtașul „sângelui și cărnii” care „prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2:14). Dacă Cristos nu ar fi murit, nu ar mai fi existat nici o răscumpărare, nici o iertare a păcatelor – umanitatea ar fi fost pierdută fără speranță pentru totdeauna. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru faptul că Cristos a fost om (1979, pag. 66, sublinierea în original).

Cristos ca Dumnezeu

Totuși, Scripturile nu vorbesc despre Cristos ca fiind **doar** un om. Ele recunosc, de asemenea, și natura Sa divină. În majoritatea cazurilor, „Iehova”¹ a fost numele atribuit primei persoane a Dumnezeirii (ex., Tatăl – Matei 28:19). De exemplu: „Domnul a zis Domnului meu: <<șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi supt picioarele Tale>>” (Psalmul 110:1). Mai târziu, Isus a explicat că acest verset îl ilustrează pe Tatăl adresându-se lui Cristos (Luca 20:42).

Totuși, numele „Iehova” este folosit, de asemenea, și atunci când se referă la Cristos. De exemplu, Isaia propovăduia în legătură cu misiunea lui Ioan Botezătorul: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!” (Isaia 40:3; cf. Matei 3:3; Marcu 1:3; Luca 3:4). Ioan a fost trimis să pregătească calea pentru Isus Cristos (Ioan 1:29-34). Dar Isaia a zis că Ioan va pregăti calea lui **Iehova**. În mod clar, Isus și Iehova sunt unul și același.

Cel ce a scris Evrei L-a citat pe Tatăl adresându-se Fiului Său în felul următor: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea mânilor Tale” (Evrei 1:10). Acest verset nu doar că atribuie cuvântul „Iehova” lui Isus, dar, efectiv atribuie citatul **gurii lui Dumnezeu**. Din nou, Isus și Iehova sunt folosite ca sinonime (vezi Bromling, 1991a).

Mai mult, Isus a vorbit și s-a comportat ca Dumnezeu. El a afirmat că El era „una” cu Tatăl (Ioan 10:30). El iertă păcate – atribuție ce aparține numai lui Dumnezeu (Marcu 2:5,7). El

¹ În ebraică *Iehova* (*Yaweh*) = Domnul Dumnezeu (vezi Exodul 3:14-15)

accepta închinarea oamenilor (Ioan 9:38) care i se cuvine numai lui Dumnezeu (Matei 4:10) și pe care îngerii buni (Apocalipsa 22:8-9) și oamenii buni (Matei 4:10) o refuză.

În plus, Isus a fost numit clar „Dumnezeu” de mai multe ori în Noul Testament. În Ioan 1:1, referitor la El, devenind trup și locuind printre oameni (1:14) Biblia spune: „Cuvântul era Dumnezeu”. Și în Ioan 20:28, unul dintre ucenici, Toma, când a fost pus față în față cu dovezile empirice ale învierii Domnului, declara: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” În mod semnificativ și însușindu-și-o, Cristos a acceptat denumirea. Alte pasaje care ni-L dezvăluie pe Cristos ca Dumnezeu sunt: Filipeni 2:5 ș.u.; 2 Corinteni 4:4; Coloseni 1:15 și multe altele.

Alegeri referitoare la divinitatea lui Cristos

Când Isus a fost judecat în fața lui Sinedriu, marele preot evreu L-a întrebat: „Ești Tu, Cristosul, Fiul Celui binecuvântat?” La această întrebare Cristos a răspuns simplu: „da, sunt” (Marcu 14:62). Dată fiind natura înaltă a unei astfel de afirmații și a scopului fundamental, există doar trei posibile puncte de vedere ce pot fi adoptate cu referire la afirmația lui Cristos că este divinitate: (1) El a fost un mincinos și un șarlatan; (2) El a fost un nebun sau (3) El a fost exact Cine a spus că este.

În cartea sa „Evidence Which Demands a Verdict” („Dovezi care cer un verdict” în limba română), Josh McDowell și-a numit unul dintre capitole: „Trilema – Domn, Mincinos sau Nebun?” Scopul său a fost să evidențieze faptul că, având în vedere natura grandioasă a revendicării lui Cristos, El a fost fie un mincinos, fie un nebun, fie Domnul. McDowell și-a început capitolul despre divinitatea lui Cristos cu un citat din faimosul

apologist britanic de la universitatea Cambridge, C.S. Lewis, care a scris:

Încerc aici să împiedic pe oricine vrea să spună lucrurile cu aevărat stupide pe care oamenii le spun adesea despre El: „Sunt pregătit să-L accept pe Isus ca pe un mare învățător al eticii, dar nu accept afirmația Lui că este Dumnezeu”. Nu trebuie să spunem acest lucru. Un om care ar fi fost un simplu om și ar fi spus lucrurile pe care le-a spus Isus, nu ar fi nu mare învățător al eticii. El ar fi fie un nebun – de teapa celui ce spune că este un ochi fiert în apă – fie ar fi diavolul din iad. Trebuie să alegi. Ori acest om a fost și este Fiul lui Dumnezeu, ori este un nebun sau altceva, mai rău. Poți să-L consideri nebun, poți să-L scuipi și să-L omori ca pe un demon sau poți să cazi la picioarele Lui și să-L numești Domn și Dumnezeu. Dar să nu facem afirmații stupide despre El ca fiind un mare învățător uman. El nu a deschis lucrul acesta pentru noi. El nu a vrut să facă acest lucru (1952, pag. 40-41).

A fost Cristos un mincinos?

A fost Cristos un mincinos? Un șarlatan? Un „manipulator mesianic”? Hugh J. Schonfield, în *The Passover Plot* susținea că El este toate acestea. Schonfield a sugerat că Isus Și-a mânuit viața în așa fel încât să se potrivească evenimentelor descrise în profețiile Vechiului Testament despre Mesia. Uneori, acest lucru a cerut „să inventeze acele evenimente când a fost nevoie, să rivalizeze cu prietenii și dușmanii pentru a se asigura că previziunile vor fi împlinite” (1965, pag. 7). Schonfield L-a acuzat pe Isus că „a complotat și a pust totul la cale cu o pricepere

extremă și cu multă inventivitate, uneori făcând planuri în secret, profitând de toate circumstanțele ce conduceau la obținerea obiectivelor sale” (pag. 155). În continuare a afirmat că Isus chiar a planificat să-și înscezeze propria moarte pe cruce. Totuși, din păcate, Isus nu a contat pe faptul că un soldat roman Îl va străpunge cu o suliță. Astfel, în loc să-și revină din amorțire, Isus a murit în mod neașteptat. Sâmbătă seara, corpul Său a fost mutat într-un loc secret astfel încât mormântul Său să fie gol în ziua următoare, lăsând astfel impresia învierii Sale și, simultan, a divinității Lui (pag. 161,165). Totuși, un scriitor a întrebat:

Dar îți sună adevărată această reconstituire a vieții lui Cristos? Chiar dacă un șarlatan a putut păcăli câțiva adepți să creadă că a împlinit câteva dintre profeții (ori din coincidență, ori planificat) cum a fost posibil să le împlinească pe acelea pe care nu le putea controla? Cum a putut un impostor să-și planifice prețul trădării? Cum ar fi putut el să știe că banii vor fi folosiți pentru cumpărarea țarinei olarului (cf. Zaharia 11:13; Matei 27:7). Cum ar fi putut el și că bărbații vor trage la sorți pentru îmbrăcămintea sa (cf. Psalmul 22:17-18; Matei 27:35-36)? Și totuși, acestea sunt doar câteva dintre profețiile pe care nu le-ar fi putut controla. Isus le-a împlinit pe fiecare dintre ele (Bromling, 1991b, 11:47).

Luând în considerare posibilitatea că Cristos nu a fost nimic mai mult decât un mincinos desăvârșit, renumitul istoric al Bibliei, Philip Schaff a scris:

Cum a fost posibil ca, având în vedere logica, bunul simț și experiența, un impostor care este un om mincinos, egoist, depravat să fi inventat și să păstreze în mod constant de la început până la sfârșit cel mai pur și nobil caracter cunoscut în istorie cu un aer de sinceritate și

autenticitate. Cum a putut el să conceapă și să ducă la îndeplinire un plan incomparabil de util, de o mare importanță morală și cu o natură atât de sublimă și să-și sacrifice propria viață pentru asta în ciuda prejudecăților puternice ale oamenilor și vremurilor? (1913, pag. 94-95).

În continuare, trebuie pusă întrebarea: Care om sănătos la minte ar fi dispus să **moară** pentru ceea ce el **știe** că este o minciună? După cum McDowell a rezumat această problemă: „Cineva care a trăit așa cum a trăit Isus, a învățat așa cum Isus a învățat și a murit așa cum a murit Isus nu a putut fi un mincinos” (1972, pag. 106).

A fost Cristos un nebun?

A fost Isus pur și simplu un bolnav psihic care S-a crezut sincer (dar în mod greșit) încarnarea lui Dumnezeu? Un astfel de punct de vedere este rar adoptat de cineva care cunoaște viața și învățăturile lui Cristos. Schaff a întrebat:

Este o astfel de minte – limpede ca cerul, înviorătoare ca aerul de munte, ascuțită și pătrunzătoare ca o sabie, complet sănătoasă și viguroasă, întotdeauna pregătită și întotdeauna stăpânită – susceptibilă de o greșeală radicală și gravă în privința propriului caracter și a misiunii Lui? Ce imaginație ridicolă! (1913, pag. 97-98).

Ne-ar învăța un nebun care delirează că ar trebui să ne facem altora ceea ce am vrea să ne facă ei nouă? Ne-ar învăța un nebun care delirează că ar trebui să ne rugăm pentru dușmanii noștri? Ne-ar învăța un nebun care delirează că ar trebui să „întoarcem și celălalt obraz” și apoi să ne dea un exemplu cum exact să facem acest lucru – chiar până la moarte? Ar prezenta un nebun un cod etic/moral ca cel găsit în textul Predicii de pe

Munte? Puțin probabil! O nebunie de felul celei atribuite lui Cristos de către detractorii Lui nu produce atâta genialitate. Schaff a scris:

Autoînșelarea într-o problemă atât de importantă și cu o inteligență atât de limpede și atât de rațională în toate privințele este în afara oricărei discuții. Cum ar fi putut El fi un entuziast sau un nebun care nu și-a pierdut niciodată echilibrul minții Lui, care a trecut cu seninătate peste toate necazurile și persecuțiile ca soarele de deasupra norilor, care a dat cele mai înțelepte răspunsuri la întrebări ispititoare, care Și-a prezis cu calm și cu grijă moartea pe cruce, învierea Sa a treia zi, revărsarea Sfântului Duh, fondarea bisericii Lui, distrugerea Ierusalimului – preziceri care au fost împlinite literalmente? Un personaj atât de original, atât de complet, atât de constant, de perfect, atât de uman și, totuși, atât de deasupra oricărei măreții umane, nu poate fi nici escroc, nici ficțiune. Poetul, după cum bine s-a spus, ar fi în cazul acesta mai măreț decât eroul. Ar fi nevoie de mai mult decât un Isus pentru a inventa un Isus (1910, pag. 109).

A fost Cristos divinitate?

Dacă Isus nu a fost nici mincios, nici nebun, atunci întrebările puse de Isus fariseilor rămân: „Ce credeți voi despre Cristos? Al cui fiu este?” A fost Isus de fapt, exact ce a pretins El că este? A fost El Dumnezeu încarnat? Dovezile sugerează că, într-adevăr, El a fost.

Dovezi ale divinității lui Cristos

În Marcu 10 este istorisită o poveste în care un tânăr și bogat conducător, vorbind cu Cristos, I s-a adresat cu „Bunule Învățător”. Auzind felul în care I s-a adresat, Isus l-a întrebat: „Pentru ce Mă numești bun?...Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu” (Marcu 10:17-18).

Sugera Cristos că loialitatea compatriotului Său era deplasată și că El nu merita să fie numit „bun” (în sensul că numai Dumnezeu merită o astfel de distincție)? Nu. De fapt, Cristos sugera că El **merita** calificativul. El a vrut ca conducătorul să înțeleagă semnificația titlului pe care l-a folosit. R.C. Foster a parafrazat răspunsul lui Isus după cum urmează: „Știi înțelesul cuvântului cu care mi te adresezi și pe care îl folosești nestingherit? Nu este nimeni bun decât Dumnezeu; dacă mi te adresezi cu acest termen și înțelegi ce vrei să spui, afirmi că Eu sunt Dumnezeu” (1971, pag. 1022).

Ce argumente dovedesc divinitatea lui Cristos? Printre altele, se includ împlinirea profețiilor Vechiului Testament de către Cristos, confirmarea condiției Sale de Fiu prin miracolele pe care le-a făcut, crucificarea Lui și învierea ce a urmat și aparițiile Sale de după Înviere.

Împlinirea profețiilor Vechiului Testament

Experții confirmă peste 300 de profeții mesianice în Vechiul Testament (Lockyer, 1973, pag. 21). De la Genesa până la Maleahi povestea lui Isus este prevestită în cele mai mici detalii. Criticii Bibliei care vor să conteste divinitatea lui Cristos, trebuie să dezmință profețiile împlinite. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să susțină că Isus nu a împlinit profețiile cu

adevărat; mai degrabă, El doar **a părut** să le împlinească. Și totuși, peste 300 de profeții legate de Cristos – dintre care nici una nu poate fi respinsă fără rușine – reprezintă o sarcină imposibilă (vezi Bromling, 1989).

Ar fi putut Cristos să împlinească peste 300 de declarații profetice **din întâmplare**? P.W. Stoner și R.C. Newman au ales opt profeții anume și au calculat probabilitatea ca un om să împlinească doar acele opt profeții. Concluzia lor a fost că un om din 10^{17} ar putea (1971, pag. 106). Probabilitatea ca un singur om să fi putut împlini, din întâmplare, **toate** profețiile legate de Cristos și slujirea Lui ar fi practic de nemăsurat și ideea că un singur om ar fi făcut acest lucru este absolut absurdă.

Realizarea unor miracole adevărate

Cristos Și-a sprijinit afirmațiile prin lucrări miraculoase. De-a lungul istoriei, Dumnezeu a împuternicit și alți oameni să facă miracole. Dar, în timp ce miracolele lor confirmau faptul că ei erau **slujitori** ai Domnului, miracolele lui Isus aveau scopul să dovedească că El **este** Domnul (Ioan 10:37-38; cf. Ioan 20:30-31).

În timp ce se afla în închisoare, Ioan Botezătorul și-a trimis adepții să-L întrebe pe Isus: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” (Matei 11:3). Răspunsul lui Isus a fost: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan...orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiti, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propvăduiește Evanghelia” (Matei 11:4-5). Cu peste șapte sute de ani mai devreme, profetul Isaia a prezis că exact aceste lucruri vor fi făcute de Mesia (Isaia 35:5-6; 61:1). Isus nu spunea pur și simplu „Uitați-vă la toate lucrurile bune pe care le fac”. El

spunea: „Fac **exact ce trebuie să facă Acela care are să vină!**” (Bromling, 1995, 15:19; subliniere adăugată).

Când Petru s-a adresat exact acelor oameni care L-au condamnat pe Cristos la moarte, el le-a amintit că identitatea unică a lui Cristos a fost dovedită „prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți” (Faptele Apostolilor 2.22). Expresia cheie este „după cum bine știți”. Evreii au fost martorii miracolelor lui Cristos care s-au întâmplat practic în fiecare zi. Și, spre deosebire de pseudo-miracolele pe care chipurile la fac spirițiști din zilele noastre, miracolele lui Isus erau fapte care sfidează explicațiile naturale. În prezența a multor martori, Nazariteanul nu doar a redat vederea orbilor, a vindecat leproși, a hrănit mii de oameni doar dintr-o mână de mâncare și i-a făcut pe șchiopi să meargă, dar a și calmat mările furtunoase și a înviat morții! Deși nu prea dornici să recunoască, criticii lui Isus au fost adesea puși față în față cu adevărul că nimeni nu poate face ce Isus a făcut, decât dacă Dumnezeu ar fi cu El (Ioan 3:2; vezi de asemenea Ioan 9).

Învierea și aparițiile post-înviere

Totuși, probabil că cel mai impresionant miracol referitor la Isus a fost învierea. În acord cu profețiile Vechiului Testament și exact așa cum a promis, Cristos a ieșit din mormânt trei zile după violenta Lui crucificare (Matei 16:21; 27:63; 18:1-8). Învierea Lui a avut ca martori pe soldații care au fost puși să-i păzească mormântul. În cele din urmă, acești soldați au trebuit să fie mituiți să schimbe povestea pentru ca liderii evrei să nu-și piardă credibilitatea și pentru a împiedica poporul evreu să-L recunoască pe adevăratul lor Mesia (Matei 28:11-15). Este o

problemă istorică faptul că mormântul lui Cristos era gol în acea sâmbătă dimineață acum aproape 2000 de ani. Dacă Isus nu a fost ridicat din morți, atunci cum a ajuns mormântul Său păzit și pecetluit să fie gol?

Faptul că Cristos a fost ridicat din morți a avut ca martori multe tipuri diferite de oameni: soldații care i-au păzit mormântul, femeile care au venit devreme acea dimineață pentru a-L unge cu mirodenii, unsprezece apostoli și peste 500 de alți martori (1 Corinteni 15:4-8). Când L-au văzut pe Isus viu și nevătămat – câteva zile după moartea Sa – ei au avut dovada concretă că El a fost Cine a pretins că este de la bun început! Nici chiar detractorii Lui nu au putut să nege cu succes realitatea și semnificația mormântului gol.

Mii de oameni se duc anual la mormintele întemeietorilor religiilor budistă și musulmană pentru a le aduce omagiu. Creștinii de azi nu îi aduc omagiu mormântului lui Cristos pentru simplul fapt că **mormântul este gol**. Un Mântuitor mort nu este de folos! Pentru cei care acceptă și se comportă în acord cu dovezile divinității lui Cristos asigurate de înviere, viața este plină de însemnătate, bogăție și împlinire (vezi discuția lui Pavel în 1 Corinteni 15). Pentru cei care resping învierea, mormântul gol al lui Cristos va rămâne veșnic cel mai mare mister și într-o zi, va servi ca judecătorul lor mut.

Concluzie

Cine este Isus din Nazaret? El nu a avut nici o pregătire rabinică formală (Ioan 7:15). El nu avea nici o avere materială (Luca 9:58; 2 Corinteni 8:9). Și totuși, prin învățăturile Lui, El a întors lumea pe dos (Faptele Apostolilor 17:6). În mod clar, așa cum dovezile certifică, El a fost și este atât Fiul omului, cât și

Fiul lui Dumnezeu. El a trăit și a murit pentru a mântui omenirea decăzută. El s-a dat pe El ca răscumpărare (Matei 20:28). El este Dumnezeu, care era înainte de începerea vremii și care va depăși însuși timpul (Filipeni 2:5-11).

4

PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU MÂNTUIREA OMULUI

„Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Genesa 2:7)

Dintre toate ființele vii care locuiau pe Pământ, o singură creatură a fost făcută „după chipul lui Dumnezeu”. În a șasea zi a activității Sale de creație, Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Genesa 1:26-27).

Umanitatea nu a fost creată după asemănarea fizică a lui Dumnezeu, bineînțeles, pentru că Dumnezeu, ca Spirit, nu are o imagine fizică (Ioan 4:24; Luca 24:39; Matei 16:17). Mai degrabă, umanitatea a fost modelată după imaginea spirituală, rațională, emoțională și volițională a lui Dumnezeu (Efeseni 4:24; Ioan 5:39-40; 7:17; Iosua 24:15; Isaia 7:15). Oamenii sunt superiori tuturor celorlalte creaturi. Nici unei alte ființe vii nu i-au fost date facultățile, capacitățile, aptitudinile, potențialul sau demnitatea pe care Dumnezeu le-a insuflat fiecărui bărbat și fiecărei femei. Într-adevăr, umanitatea este vârful, apogeul, culmea creației lui Dumnezeu.

În poziția sa înaltă ca apogeu al geniului creativ al lui Dumnezeu, umanității i-au fost acordate anumite responsabilități.

Bărbații și femeile trebuiau să fie administratori ai întregului Pământ (Genesa 1:28). Ei trebuiau să-L glorifice pe Dumnezeu în existența lor zilnică (Isaia 43:7). Și ei trebuiau să considere „datoria” lor să-I slujească cu credință Creatorului în timpul scurtei lor șederi pe Pământ (Eclesiastul 12:13).

Condiția omului: neascultare și moarte

Din păcate, primul bărbat și prima femeie și-au folosit puterea volițională și liberul arbitru bazate pe această putere, pentru a se răzvrăti împotriva Creatorului lor. Omul, care este o ființă limitată, a făcut niște alegeri teribil de rele și, astfel, a intrat în starea spirituală denumită „păcat”. Vechiul Testament nu doar prezintă, într-un mod viu, intrarea păcatului în lume prin Adam și Eva (Genesa 3), dar face referire, de asemenea, la omniprezența păcatului în rasa umană când spune: „căci nu este om care să nu păcătuiască” (1 Împărați 8:46). De-a lungul celor treizeci și nouă de cărți, Vechiul Testament vorbește în repetate rânduri atât despre prezența păcatului în mijlocul omenirii, cât și despre consecințele sale distructive. Marele profet Isaia i-a amintit poporului lui Dumnezeu: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedecă să vă asculte! (Isaia 59:1-2).

Noul Testament nu este mai puțin clar în aprecierile sale. Apostolul Ioan a scris: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). Astfel, păcatul este definit ca fiind actul de a încălca legea lui Dumnezeu. De fapt, Pavel a remarcat că „unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege” (Romani 4:15). Dacă nu ar fi fost lege, nu ar fi fost nici păcat. Dar Dumnezeu **a instituit** legea divină. Și oamenirea a ales în mod liber să încalce această lege. Pavel a confirmat conceptul universalității păcatului din Vechiul Testament (1 Împărați 8:46)

când a afirmat că „toți au păcătuțit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23).

Ca rezultat, condiția omenirii a devenit într-adevăr gravă. Ezechiel se lamenta: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (18:20a). Încă o dată, cei care au scris Noul Testament au confirmat un astfel de concept. Pavel a scris: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuțit” (Romani 5:12). El a adăugat apoi că „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). Ani mai târziu, Iacov a scris: „Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea. Nu vă înșelați prea iubiții mei frați” (1:15-16).

Ca rezultat al păcatului omenirii, Dumnezeu a dat rasei umane blestemul morții. În vreme ce toți bărbații și toate femeile mor fizic ca urmare a păcatului lui Adam și al Evei, fiecare persoană moare spiritual pentru propriile ei păcate. Fiecare persoană este responsabilă de faptele sale, spiritual vorbind. Poziția teologică care declară că noi moștenim vinovăția păcatului lui Adam este falsă. Noi nu moștenim **vina**, noi moștenim **consecințele**. Și este o mare diferență între cele două.

Gândiți-vă, ca o ilustrare a acestei idei, la o familie în care tatăl bețiv vine acasă târziu într-o seară și, într-o toropeală alcoolică, își bate grav soția și copiii. Soția și copiii suportă, consecințele alcoolismului lui. Dar ar fi absurd să afirmăm că ei sunt vinovați! Același concept se aplică și în plan spiritual. Oamenii mor **fizic** din cauza păcatului lui Adam, dar mor **spiritual** din cauza propriei lor încălcări a legii lui Dumnezeu. În Ezechiel 18:20, citat mai devreme, profetul a continuat să spună: „Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el”.

Realitatea păcatului

Realitatea păcatului este peste tot în jurul nostru, nu-i așa? Gândiți-vă la felurile în care omenirea a fost afectată de păcat.

Fizic – Boala și moartea au fost date lumii ca o consecință directă a păcatului omului (Genesa 2:17; Romani 5:12).

Geofizic – Multe trăsături ale suprafeței pământului care permit tragedii ca tornade, cutremure, uragane, furtuni violente etc. pot fi urme directe ale Marelui Potop al lui Noe (care a venit ca un rezultat al păcatului omului, Genesa 6:5 ș.u.).

Cultural – Numeroasele probleme de comunicare pe care omul le-a cunoscut, determinate de numărul mare de limbi omenești, sunt urmări ale împotrivirii ambițioase din partea strămoșilor noștri (Genesa 11:1-9).

Psihologic – În general, omul nu are pacea sufletească după care inima lui tânjește (uitați-vă la numărul de psihiatri din Pagini Aurii sau a oricărei cărți de telefon!). Isaia și-a exprimat părerea: „apucă pe cărări sucite: oricine umblă pe ele, nu cunoaște pacea” (59:8, cf. 57:21).

Spiritual – Păcătuiind, omul a creat un zid de despărțire între el și Dumnezeu (Isaia 59:1-2). Fără un remediu, această condiție va determina incapacitatea omului de a scăpa de „pedeapsa gheenei” (Matei 23:33) și în separarea lui Dumnezeu pentru eternitate (Apocalipsa 21:8; 22:18-19).

Expresia cheie în discuția de mai sus este că păcatul va avea ca rezultat o separare eternă de Dumnezeu **dacă nu este remediat**. Atunci, întrebarea devine: Ne-a oferit Dumnezeu un astfel de remediu? Din fericire, răspunsul este: Da, ne-a oferit.

Remediul Domnului pentru păcat

Indiferent de cât de disperată și demnă de milă a devenit condiția omului, un lucru este sigur: Dumnezeu nu era **obligat** să-i ofere un mijloc de mântuire creaturii nerecunoscătoare care cu atâta aroganță s-a întors de la El, de la legea Lui și de la binefacerile Lui. Scripturile fac acest lucru evident când vorbesc despre faptul că îngerii au păcătuit (2 Petru 2:4; Iuda 6) și totuși „nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminției lui

Avraam” (Evrei 2:16). Creaturilor răzvrătite care cândva au locuit porțile cerurilor nu li s-a asigurat un plan de mântuire. Dar omului i s-a asigurat! Nu-i de mirare că psalmistul a întrebat: „Ce este **omul**, ca să te gândești la el?” (Psalmul 8.4; sublinierea adăugată).

De ce ar merge Dumnezeu atât de departe pentru omenire, când mila Lui nu a fost revărsată îngerilor care Îi înconjurau cândva tronul? Oricare ar fi răspunsurile propuse, există puțină îndoială că eforturile Creatorului față de omul păcătos sunt rezultatul direct al dragostei pure. Ca un Dumnezeu iubitor (1 Ioan 4:8), El a acționat dintr-un interes sincer, nu pentru propriile Lui dorințe, ci pentru cele ale creației Sale. Și să fim sinceri în admiterea faptului că dragostea Domnului pentru omenire a fost complet **nemeritată**. Scripturile fac clar faptul că Dumnezeu a decis să ofere mântuire – „drumul nostru spre casă” – chiar dacă noi eram fără putere, păcătoși și vrăjmași (observați utilizarea concretă a acestor termeni în Romani 5:6-10). Apostolul Ioan s-a bucurat pentru faptul că „dragostea nu stă în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi” (1 Ioan 4:10).

Dragostea lui Dumnezeu este universală și, astfel, în nici un fel discriminatorie (Ioan 3:16). El i-ar face pe **toți oamenii** să fie salvați (1 Timotei 2:4) **dacă ei ar vrea să fie** (Ioan 5:40) pentru că El nu vrea ca **nici unul** să nu piară (2 Petru 3:9). Și dragostea divinității este nestăvilită. Citiți Romani 8:35-39 și fiți cuprinși de emoție! Doar respingerea nesăbuită a omului față de dragostea lui Dumnezeu îl poate pune dincolo de însușirea concretă a milei și harului oferite de ceruri.

Planul lui Dumnezeu în pregătire

Și-a dat seama Dumnezeu că omul se va împotrivi și va avea nevoie de mântuire din starea periculoasă a propriei sale condiții de păcătos? Scripturile au făcut clar faptul că El știa. Inspirația vorbește despre un plan secret realizat încă „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1:4; 1 Petru 1:20). După decăderea inițială a omului, umanitatea s-a afundat din ce în ce mai adânc în răutate. Când aproximativ un secol de propovăduire de către

neprihănitul Noe a eșuat în încercarea de a aduce omenirea înapoi la Dumnezeu, Domnul a trimis un potop peste toată lumea pentru a purifica Pământul (Genesa 6-8). Din credinciosul Noe, câteva generații mai târziu, a descins renumitul Avraam și, prin el s-a întemeiat în cele din urmă națiunea evreilor. Din această națiune va veni Mesia – Dumnezeu încarnat.

Cu patru secole după Avraam, Domnul, prin slujitorul Său, Moise, le-a dat evreilor revelația scrisă care a ajuns să fie cunoscută ca Legea lui Moise. În principal, acest sistem-lege avea trei scopuri distincte. În primul rând, avea ca scop să definească păcatul și să mărească înțelegerea acestuia de către Israel. Ca să folosesc expresia lui Pavel din Noul Testament, Legea a făcut „păcatul să se arate afară din cale de păcătos” (Romani 7:7,13). În al doilea rând, legea a fost menită să-i arate omului că el nu ar fi putut prin propriul său merit sau efort, să se salveze. De exemplu, Legea a cerut supunere totală și, cum nici un om nu a putut să o respecte în totalitate, toți erau condamnați (Galateni 3:10-11). Astfel, Legea a subliniat nevoia unui **Mântuitor** – Cineva care putea să facă pentru noi ceea ce noi eram incapabili să facem pentru noi. În al treilea rând, în acord cu acea nevoie, Vechiul Testament a arătat drumul către venirea lui Mesia. El urma să fie Emanuel – „Dumnezeu este cu noi” (Matei 1:23).

Omenirea a fost pregătită pentru venirea lui Mesia în câteva feluri. **Revelațiile divinității** erau apariții temporare ale lui Dumnezeu în diferite forme (vezi Genesa 16:7 ș.u.; 18:1 ș.u.; 2:2 ș.u.; et al.). O cercetare atentă a acestor întâmplări conduce la concluzia că multe dintre aceste manifestări erau ale lui Cristos preîncarnat. În plus, Vechiul Testament conține **tipuri** (ilustrări în avanpremieră) ale lui Mesia ce urma să vină. De exemplu orice sacrificiu de sânge a fost un simbol al „Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). În cele din urmă, există peste 300 de **profeții** care conțin numeroase detalii amănunțite ce vorbesc despre Prințul Păcii ce urma să vină. Aceste profeții numesc orașul în care trebuia să se nască, scopul șederii Lui pe Pământ și chiar felul exact al morții Lui.

Cert este că Domnul Dumnezeu nu a lăsat nici o piatră nemișcată în pregătirea lumii pentru venirea Celui ce va salva omenirea. Printr-o varietate de modalități, El i-a prevenit pe locuitorii Pământului în legătură cu importanța Celui ce urma încă să vină și cu necesitatea imperioasă de a avea o credință totală în El.

Planul lui Dumnezeu în acțiune

Unul dintre atributele lui Dumnezeu, după cum sunt exprimate în Scripturi, este că El este o Ființă absolut **sfântă** (vezi Apocalipsa 4:8; Isaia 6:3). Astfel, El nu poate și nu va ignora păcatul. Profetul Habacuc a scris: „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea” (1:13). Un alt atribut al lui Dumnezeu este acela că El este absolut **drept**. Dreptatea și judecata reprezintă chiar temelia tronului Său (Psalmul 89:14). Adevărul irezistibil care reiese din faptul că Dumnezeu este atât sfânt, cât și drept este că **păcatul trebuie pedepsit!**

Dacă Dumnezeu ar fi fost un Creator rece și răzbunător (după cum unii necredincioși susțin în mod greșit) pur și simplu ar fi îndepărtat omenirea din prezența Sa divină pentru totdeauna și asta ar fi fost sfârșitul problemei. Dar adevărul este că El nu este un astfel de Dumnezeu! Creatorul nostru este iubitor (1 Ioan 4:8) și „bogat în îndurare” (Efeseni 2:4). Astfel, problema a devnit: Cum a putut un Dumnezeu iubitor și îndurător să ierte o umanitate răzvrătită?

Pavel a abordat exact această problemă în Romani 3. Cum a putut Dumnezeu să fie drept și totuși, un apărător al păcătosului om? Răspunsul: El a găsit pe cineva care să stea în locul nostru – cineva care să primească sentința noastră și să îndure pedeapsa noastră. Acel „cineva” este Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. El a devenit un sacrificiu înlocuitor și a plătit personal pentru salvarea omului. În unul dintre cele mai emoționante omagii scrise vreodată Fiului lui Dumnezeu, Isaia a rezumat situația în felul următor:

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepșa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui Suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor (Isaia 53:5-6).

Domnul a vrut să-și reverse harul și îndurarea cu generozitate prin viața și moartea răscumpărătoare ale Fiului Său (Romani 3:24 ș.u.). Ca membru al Dumnezeirii, Cristos Și-a luat formă umană. El a venit pe Pământ ca o ființă umană (Ioan 1:1-4,14; Filipeni 2:5-11; 1 Timotei 3:16) și, astfel, a avut parte de natura noastră și de experiențele noastre de viață. El a fost ispitit în toate privințele așa cum suntem noi și, totuși, El nu a căzut niciodată pradă ispitei (Evrei 4:15).

Dar ce legătură are asta cu noi? De vreme ce Cristos a fost încercat (Isaia 28:16) și, totuși, găsit perfect (2 Corinteni 5:21; 1 Petru 2:22), El putea satisface cerințele cerurilor pentru dreptate, El singur putea servi drept „împăcare” (sacrificiu de ispășire) pentru păcatele noastre. Așa cum mielul fără cusur care era folosit în sacrificiile din Vechiul Testament putea fi împăcarea (temporară) pentru păcatele israeliților, tot așa „Mielul Domnului” (Ioan 1:29) ar putea fi împăcarea (permanentă) pentru păcatele omenirii.

În darul lui Cristos îndurarea Raiului a fost revărsată; în moartea Mielului Domnului jusiția divină a fost satisfăcută și în învierea lui Cristos planul lui Dumnezeu a fost confirmat și pecetluit din punct de vedere istoric pentru totdeauna!

Modul în care umanitatea poate primi mântuirea

Oricât de minunat ar fi darul mântuirii, acesta nu este **necondiționat**. Omenirea are un rol de jucat în acest proces. În timp ce darul mântuirii în sine este gratis (în sensul că prețul perceput a fost deja plătit de Cristos), Dumnezeu nu va **obliga** pe nimeni să fie mântuit. Mai degrabă, omul trebuie – prin exercitarea voinței personale și a liberului arbitru să facă ceva

pentru a primi iertarea pe care cerurile o oferă. Ce este acel „ceva”?

În diferitele Sale legături cu umanitatea, Domnul Dumnezeu a accentuat principul după care, dacă este justificat, trebuie să trăiască „prin credință” (vezi Habacuc 2:4; Romani 1:17; Galateni 3:11; Evrei 10:38). Mântuirea a fost disponibilă de-a lungul secolelor, fiind condiționată de cunoașterea dinainte a morții răscumpărătoare a lui Cristos pe cruce la Golgota (vezi Galateni 4:4-5; Evrei 9:15-17; 10:1 ș.u.). Totuși, a trăi „prin credință” nu a indicat niciodată doar o „evoluție spirituală” a anumitor realități. În schimb a trăi „prin credință” indica **ascultare activă**.

Credința se compune din trei elemente: (1) o recunoaștere a evenimentelor istorice; (2) o încredere din toată inima în Dumnezeu și (3) o supunere (ascultare) sinceră a voinței divine. Mai departe, trebuie amintit că credința nu a cerut întotdeauna – pentru toți oamenii, în toate circumstanțele – aceleași lucruri. Întotdeauna a cerut ascultare, dar ascultarea în sine nu a cerut întotdeauna același răspuns.

De exemplu, în legăturile de început ale lui Dumnezeu cu oamenii, supunerea prin credință cerea ca acei oameni să ofere sacrificii animale pe altarul familiei (Genesa 4:4). Mai târziu, Dumnezeu a avut legături cu națiunea israeliților, dându-le Legea pe Muntele Sinai (Exodul 20). Sub Lege, sacrificiile de animale au continuat împreună cu ritualul anumitor zile de petrecere și sărbători. Credința acceptabilă, sub oricare lege era atunci în vigoare, cerea supunerea față de voia lui Dumnezeu.

Scripturile arată foarte clar că „ascultarea credinței” (Romani 1:5; 16:26) se bazează pe Cuvântul Domnului (Romani 10:17) și că atât credința, cât și ascultarea sunt demonstrate prin **fapte**. De fapt, Evrei 11, se dedică examinării tocmai a acestui concept. „Prin credință” Abel **a oferit**. „Prin credință” Noe **a pregătit**. „Prin credință” Avraam **s-a supus**. „Prin credință” Moise **a refuzat**. Și așa mai departe. Nici chiar cititorul obișnuit nu poate să nu fie impresionat de eroii credinței amintiți în Evrei 11:32-40 și de **faptele datorate credinței lor**. Scriind sub

influența inspirației, Iacov a constatat că credința, despărțită de supunere, este moartă (Iacov 2.26). Atunci ce implică această „ascultare a credinței” în ceea ce privește mântuirea? Ce trebuie să facă o persoană pentru a fi salvată?

Câteva întrebări extrem de importante trebuie puse aici. În primul rând, unde se găsește salvarea? Pavel i-a spus lui Timotei: „De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete **mântuirea care este în Hristos Isus**, împreună cu slava veșnică” (2 Timotei 2:10; sublinierea adăugată).

În al doilea rând, unde se găsesc toate binecuvântările spirituale? Ele se găsesc doar „în Cristos”. Pavel a scris în Efeseni 1:3: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, **în Hristos**” (sublinierea adăugată).

În al treilea rând și cel mai important, cum ajunge, atunci cineva „în Cristos”? Cu alte cuvinte, cum se eliberează păcătosul din afară de păcatul ce îi condamnă sufletul? Ce „ascultare în credință” se cere pentru alocarea darului nestingherit al mântuirii care îl aduce „în Cristos”?

Drumul spre casă: mântuire prin „ascultarea credinței”

Singura modalitate de a găsi „drumul spre casă” în ceruri este să urmăm **exact** instrucțiunile lui Dumnezeu. Există o mulțime de lucruri pe care Dumnezeu le cere unei persoane să le **facă** pentru a se supune „ascultării credinței” și, astfel, să primească darul nestingherit al mântuirii. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a fi mântuită o persoană trebuie să facă următoarele:

În primul rând, păcătosul trebuie să **audă** Cuvântului Domnului (Romani 10:17). Evident, cineva nu poate urma poruncile Domnului dacă nu le-a auzit și, de aceea, Dumnezeu a poruncit ca oamenii să audă ce a spus El în privința mântuirii.

În al doilea rând, cineva care este pierdut nu poate fi mântuit dacă nu **crede** ce a auzit. Și, de aceea, Dumnezeu a poruncit să rezulte credința (Ioan 3:16; Faptele Apostolilor 16:31).

În al treilea rând, cineva care este pierdut nu poate obține mântuirea dacă nu **se căiește de** păcatele sale și nu caută iertare (Luca 13:3). Fără căință el rămâne în păcat; astfel, Dumnezeu a poruncit căința.

În al patrulea rând, de vreme ce Cristos reprezintă baza mântuirii noastre, Dumnezeu a poruncit păcătosului pocăit să-**L mărturisească** înaintea oamenilor ca Fiu al lui Dumnezeu (Romani 10:9-10).

Totuși, aceasta nu este tot ce a poruncit Dumnezeu. Ascultarea, credința, căința și mărturisirea nu vor elibera pe cineva de păcat. Întrebarea care rezultă este: **Cum se eliberează cineva de păcat?** De multe ori în paginile Noului Testament găsim întrebarea și răspunsul. Evreii care L-au omorât pe Cristos, cărora Petru li s-a adresat în ziua Cincezecimii când a deschis era creștinismului, au pus această întrebare. Predica lui Petru i-a condamnat. Ei erau convingeți că erau păcătoși și, astfel, aveau nevoie disperată de mântuirea unui Dumnezeu atotputernic. Întrebarea lor a devenit atunci: „Fraților, ce să facem?” (Faptele Apostolilor 2:37). Răspunsul lui Petru nu putea fi mai clar. El le-a spus: „Pocăiți-vă și fiecare din voi **să fie botezat** în Numele lui Isus Hristos, spre **iertarea păcatelor voastre**” (Faptele Apostolilor 2:38). Saul, care mai târziu a devenit Pavel, cunoscutul apostol al gentililor, avea nevoie de răspunsul la aceeași întrebare. În timpul unei călătorii în Damasc cu scopul clar de a-i perscuta pe creștini, Saul a fost orbit (vezi Faptele Apostolilor 22). Dându-și seama de starea în care se afla, el a întreat: „Ce să fac, Doamne?” (Faptele Apostolilor 22:10). Când slujitorul Domnului, Anania, a venit la Saul, el a răspuns întrebării lui Saul: „Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul, și **fii spălat de păcatele tale**” (Faptele Apostolilor 22:16).

Atunci, care este răspunsul biblic corect în ce privește felul în care cineva se eliberează de păcatul ce-i condamnă sufletul? Soluția biblică este ca persoana care a auzit Evanghelia, care crede

în mesajul ei, care se căiește de păcatele din trecut și care îl mărturisește pe Cristos ca Domn trebuie ca – în scopul de a primi iertarea păcatelor sale - să fie botezat. [Cuvântul englezesc *baptism* este o transliterație a cuvântului grecesc *baptizo*, însemnând îngropare, afundare, scufundare sub sau imersiune (Thayer, 1958, pag. 94).]

Mai departe, este botezul cel care aduce o persoană „în Cristos”. Pavel le-a spus creștinilor primului secol din Roma:

Nu știți că toți cîți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentruca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă (Rom. 6:3-4).

Pavel le-a spus Galatenilor: „Toți care **ați fost botezați pentru Hristos**, v-ați îmbrăcat cu Hristos” (3:27; subliniere adăugată). Nu e de mirare, atunci, că Petru a vorbit despre botez ca fiind ceea ce mântuiește (1 Petru 3:21).

Mulți dintre cei ce au scris Noul Testament au demonstrat că doar atunci când intrăm în contact cu sângele lui Cristos păcatele noastre pot fi spălate (Efeseni 1:7-8; Apocalipsa 5:9; Romani 5:8-9; Evrei 9:12-14). Rezultă întrebarea: **Când** Și-a vărsat Isus sângele? Răspunsul, bineînțeles, este că El Și-a vărsat sângele pe cruce la moartea Sa (Ioan 19:31-34). Unde și cum vine cineva în contact cu sângele lui Cristos pentru a obține iertarea păcatelor pe care o asigură un astfel de contact? Pavel a răspuns la întrebarea aceasta când a scris creștinilor din Roma. Doar în botez este făcut contactul cu sângele și moartea lui Cristos (Romani 6:3-11). În plus, scopul fundamental al învierii noastre (să trăim cu El în ceruri) este legat de botez. Pavel scria: „fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți” (Coloseni 2:12). Dacă nu suntem botezați, rămânem în păcat. Dacă nu suntem botezați, nu avem nici o speranță în învierea care ne duce în ceruri.

Botezul, bineînțeles, nu este nici mai puțin, nici mai mult important decât celelalte porunci ale lui Dumnezeu în ceea ce

privește ce trebuie să facem pentru a fi salvați (vezi Jackson, 1997c). Dar este **esențial** și cineva nu poate fi mântuit fără el. Este botezul o poruncă a lui Dumnezeu? Da (Faptele Apostolilor 10:48). Este botezul acolo unde are loc iertarea păcatelor? Da (Faptele Apostolilor 2:38; 22:16; 1 Petru 3:21).

Unii, care fără îndoială au intenții bune, învață că o persoană este salvată „numai prin credință”. Aceasta înseamnă că oamenii sunt învățați doar „să se roage și să-I ceară lui Isus să intre în inimile lor” astfel încât ei să poată fi mântuiți de păcatele lor. Această învățătură, deși larg răspândită, este complet împotriva instrucțiunilor precise ale Bibliei în ceea ce privește ce trebuie cineva să facă pentru a fi mântuit.

În primul rând, Scripturile învață foarte clar că Dumnezeu nu aude (adică a auzi să răspundă cu iertare) rugăciunea unui păcătos din afară (Psalmul 34:15-16; Proverbele 15:29; 28:9). Astfel, păcătosul poate să se roage cât de mult și cât de tare vrea, dar Dumnezeu a spus foarte clar cum poate o persoană să fie iertată. Acest lucru este foarte clar, de vreme ce în Ioan 14:6, Cristos a învățat: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. Păcătosul din afară nu-L poate aborda pe Dumnezeu de unul singur și, fiind un păcătos din afară, nu are un apărător să facă lucrul acesta în numele lui. Aceasta este una dintre binecuvântările spirituale rezervate creștinilor (Efeseni 1:3). Astfel, este inutil pentru un păcătos din afară să-L roage pe Dumnezeu „să-L trimită pe Isus în inima lui”. Dumnezeu nu aude (adică să audă așa încât să răspundă) unei astfel de cereri.

În al doilea rând, Scripturile învață foarte clar că omul **nu poate fi salvat numai prin credință**. Iacov, în epistola sa, remarcă că, într-adevăr, un om poate fi îndreptat (adică mântuit) dar „nu numai prin credință” (Iacov 2:24). Acest lucru este de asemenea, foarte clar. După cum Iacov a remarcat cu doar câteva versete mai înainte: „Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!” (Iacov 2:19). Nu este de ajuns doar să crezi. Chiar și demonii care locuiesc regiunile eterne ale iadului cred. Dar ei nu sunt iertați (vezi 2 Petru 2:4). Este, de

aceea, evident că credința **singură** este insuficientă pentru a salva omenirea.

Și unde anume exact Scripturile învață că pentru a fi mântuiți cineva trebuie să „se roage pentru a-i cere lui Isus să intre în inima lui”? De-a lungul anilor, am pus multor oameni din diferite grupuri religioase această întrebare importantă. Dar încă nu am găsit pe nimeni care să poată oferi o singură referire care să argumenteze această afirmație.

Mântuirea nu este condiționată de rugăciune; este condiționată de „ascultarea credinței”. Exemplul lui Saul oferă un exemplu bun. Ca dușman al lui Cristos ce s-a pocăit, el s-a rugat cu sinceritate în timp ce era orb, în orașul Damasc. Totuși, realitatea este că păcatele sale au fost îndepărtate („spălate”) doar când s-a supus poruncii lui Dumnezeu (exprimată prin cuvinte de Anania) de a fi botezat. Rugăciunea nu putea să-i spele păcatele lui Saul. Dar sângele Domnului a putut - la momentul botezului (Evrei 9:22; Efeseni 5:26).

Obiecții la planul lui Dumnezeu pentru mântuire

Când se discută tema mântuirii nu este neobișnuit să apară anumite obiecții la planul indicat de Dumnezeu. Uneori, asemenea obiecții rezultă din neînțelegerea pașilor implicați în procesul mântuirii (sau a motivelor acestor pași). Totuși, din când în când, obiecțiile rezultă dintr-un refuz dur de a accepta poruncile lui Dumnezeu în privința a ceea ce constituie mântuirea. Aș vrea să iau în considerare trei astfel de obiecții.

Este mântuirea rezultatul unei „renașteri prin botez”?

Este iertarea păcatelor ce rezultă din botez datorită unor puteri speciale ale apei? Nu. „Renașterea prin botez” reprezintă ideea că există o putere miraculoasă în apă care produce mântuirea (adică renașterea). Așa cum Wayne Jackson a remarcat: „...noțiunea de botez este un sacrament care are un fel de putere misterioasă, inerentă de a îndepărta contaminarea păcatului –

independent de credința personală și de supunerea volitivă planului de mântuire a lui Dumnezeu – este clar în contradicție cu învățăturile biblice” (1997b, 32:45). O cercetare a Vechiului Testament (care ne servește drept „îndrumător” [Galateni 3:24] și conține lucruri „pentru învățătura noastră” [Romani 15:4] oferă instrucțiuni importante în privința acestui principiu. Când Ilie i-a spus lui Naaman, leprosul, să se cufunde de șapte ori în râul Iordan, la început a refuzat, dar în cele din urmă s-a supus și a fost vindecat. Totuși, nu era nici o putere meritorie în apele murdare ale Iordanului. Naaman a fost salvat pentru că a făcut exact ce i-a poruncit Dumnezeu, exact în felul în care i-a poruncit să facă.

Acest lucru este, de asemenea, adevărat și despre mântuirea israeliților. Când au păcătuit și Dumnezeu a început să-i nimicească pentru nedreptățile lor, celor care au vrut să se pocăiască și să fie cruțați li s-a poruncit să se uite la un șarpe de aramă pus pe o prăjină în mijlocul taberei (Numeri 21:1-9). Nu există nici o putere meritorie în șarpe. Mai degrabă, israeliții au fost salvați pentru că au făcut exact ce le-a poruncit Dumnezeu să facă, exact în felul în care Dumnezeu le-a spus să facă.

Noul Testament prezintă același principiu. Odată, Isus a întâlnit un om născut orb (Ioan 9). Domnul a scuipat pe pământ și a făcut tină din scuipat și a pus-o pe ochii omului. Apoi, El l-a instruit: „Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului” (Ioan 9:7). Există putere vindecătoare în apele Siloamului? Nu. Credința supusă a omului a fost cea care a determinat rezultatul final, și nu vreo putere miraculoasă din apă.

Ce s-ar fi întâmplat dacă omul ar fi refuzat să se supună lui Cristos sau ar fi modificat porunca Domnului? Să presupunem că omul ar fi gândit: „Dacă mă spal în Siloam, unii ar crede că am încredere că **apa** mă va vindeca. Alții ar putea crede că încerc să fac vreun fel de <<muncă>> pentru <<a merita>> recâștigarea vederii. De aceea, voi <<avea pur și simplu credință în>> Cristos, dar **nu** mă voi cufunda în apa Siloamului”. Ar fi fost omul vindecat? În mod sigur nu!

Ce s-ar fi întâmplat dacă Noe, în timp ce construia arca, ar fi urmat instrucțiunile lui Dumnezeu pas cu pas, cu excepția

faptului că ar fi decis să construiască arca dintr-un alt material decât din lemn de gofer așa cum a prouncit Dumnezeu? Ar fi fost Noe și familia lui salvați? În mod sigur nu! Noe ar fi fost vinovat de încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, de vreme ce nu a făcut **exact** ce i-a poruncit Dumnezeu. Nu a spus Isus Însuși: „Dacă Mă iubiți, veți **păzi poruncile Mele**” (Ioan 14:15; subliniere adăugată).

Petru a folosit exemplul lui Noe pentru a vorbi despre legătura botezului cu salvarea. El a declarat foarte clar că botezul este implicat în salvare când a remarcat că, așa cum Noe și familia lui au fost mutați dintr-un mediu poluat de corupție într-un tărâm al mântuirii, în botez noi suntem mutați dintr-un mediu profan într-un tărâm al mântuirii. Prin botez intră cineva „în Cristos” (Romani 6:4; Galateni 3:27), unde se găsește salvarea (2 Timotei 2:10). În Efeseni 5:26 și Titus 3:5, Pavel a descris botezul ca fiind o „curățire prin apă” sau o „curățire prin renaștere” în care păcătosul este „spălat” sau „salvat”. [Teologul baptist A.T. Robertson a admis că ambele pasaje se referă la botezul cu apă (1931, 4:607).] Puterea botezului de a șterge păcatul se află nu în apă, ci în Dumnezeu care a poruncit ca păcătosul să fie în primul rând botezat.

Este botezul o lucrare omenească?

Este botezul un lucru omenesc meritoriu? Nu. Dar este necesar ca o persoană să fie salvată? Da. Cum este posibil? Biblia ne învață clar că **nu** suntem salvați prin fapte (Tit 3:4-7; Efeseni 2:9). Totuși, Biblia ne învață clar că **suntem** salvați prin fapte (Iacov 2:14-24). De vreme ce inspirația garantează că Scripturile nu se contrazic niciodată, este evident că **două tipuri diferite de fapte** sunt avute în vedere în aceste pasaje.

Noul Testament menționează cel puțin patru tipuri de fapte: (1) faptele Legii lui Moise (Galateni 2:16; Romani 3:20); (2) faptele firii (Galateni 5:19-21); (3) faptele meritoare (Tit 3:4-7); și (4) faptele rezultate din ascultarea credinței (Iacov 2:14-24). Această ultimă categorie este numită adesea „lucrări ale

Domnului”. Această expresie nu înseamnă fapte **făcute de Dumnezeu**; mai degrabă, înseamnă „fapte **cerute și aprobate de Dumnezeu**” (Thayer, 1958, pag. 248; cf. Jackson, 1997c, 32:47). Gândiți-vă la următorul exemplu al declarațiilor lui Isus în Ioan 6:27-29:

Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea, care rămâne pentru viața veșnică... Ei I-au zis:

„Ce să facem ca să săvârșim **lucrările lui Dumnezeu**?”

Isus le-a răspuns: „**Lucrarea pe care o cere Dumnezeu** este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El”.

În acest context, Cristos a făcut foarte clar că există fapte pe care oamenii trebuie să le facă pentru a primi viață veșnică. Mai mult, pasajul afirmă că credința însăși este o lucrare („**Lucrarea pe care o cere Dumnezeu** este aceasta: să **credeți** în Acela, pe care L-a trimis El”). Rezultă că dacă cineva este mântuit **fără vreo lucrare**, atunci este mântuit **fără credință**, pentru că **credința este o lucrare**. O astfel de concluzie ar arunca Biblia într-o confuzie fără speranță.

În plus, trebuie observat că pocăința este o faptă stabilită în mod divin pentru om, necesară de făcut înainte de a primi mântuirea. Oamenii din vechiul Ninive s-au pocăit la propovăduirea lui Iona (Matei 12:41), totuși Vechiul Testament spune că „Dumnezeu a văzut ce **făceau** ei și că se întorceau de la calea lor cea rea” (Iona 3:10). Astfel, dacă cineva poate fi mântuit **fără nici un fel de lucrare**, el poate fi salvat **fără pocăință**. Totuși, Isus Însuși a declarat că, fără pocăință, cu siguranță vom pieri (Luca 13:3,5).

Dar ce putem spune despre botez? Noul Testament **exclue în mod precis** botezul dintre lucrările umane meritorii nelegate de mântuire. În Tit 3:4-7, contextul face cunoscute următoarele informații. (1) Noi **nu suntem mântuiți** prin faptele neprihănirii făcute doar de noi (adică în acord cu orice plan de acțiune pe care-l inventăm noi – vezi Thayer, pag. 526). (2) Noi **suntem salvați** prin „spălarea prin renaștere” (adică botez), exact cum 1 Petru 3:21 declară. (3) Astfel, botezul este exclus din toate lucrările neprihănirii umane pe care omul le plănuiește, dar este o

„lucrare a Domnului” (adică cerută și aprobată de Dumnezeu) necesară pentru mântuire. Când cineva este ridicat din mormântul de apă al botezului, acest lucru este în acord cu „lucrarea Domnului” (Coloseni 2:12), și nu cu un plan făcut de om. Nimeni nu poate să sugereze (în mod justificat) că botezul este o lucrare meritorie gândită de om. Când suntem botezați, suntem complet pasivi și, astfel, cu greu putem afirma că am făcut vreun fel de „lucrare”. În schimb, ne-am supus Domnului prin credință mântuitoare. „Lucrările Domnului” pe care trebuie noi să le facem sunt: credința, pocăința, mărturisirea și botezul – toate poruncite de Scripturi pentru a primi mântuirea ca pe un dar gratuit de la Dumnezeu (Romani 6:23).

Este botezul asociat cu mântuirea – botez cu Duh Sfânt?

Pentru a respinge legătura dintre botezul cu apă și mântuire, unii au sugerat că botezul despre care se vorbește în pasaje ca Faptele Apostolilor 2:38; 22:16 și 1 Petru 3:21 este botez cu Duh Sfânt. Dar un astfel de punct de vedere nu poate fi corect. Cristos le-a poruncit adepților Săi ca – după moartea și înălțarea Sa – să se ducă în toată lumea și să facă „ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:18-20). Această poruncă se referă fără îndoială și la creștinii de astăzi.

La începutul primului secol știm că existau mai multe botezuri (exemplu, botezul lui Ioan, botezul Duhului Sfânt, botezul lui Cristos, etc.) Dar, la momentul în care Pavel a scris epistola sa creștinilor care trăiau în Efes, a rămas **doar unul** din acele botezuri. El a declarat în mod clar în Efeseni 4:4-5: „Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, **un singur botez**”. Care este **singurul** botez care a mai rămas? Un lucru știm sigur: Cristos nu a dat niciodată ucenicilor săi o poruncă pe care să n-o poată îndeplini.

Totuși, Scripturile ne învață că Isus botează cu Duh Sfânt (Matei 3:11; Luca 3:15-17). Totuși, creștinilor li s-a poruncit să-i

boteze pe cei pe care i-au învățat și care au crezut (Ioan 3:16), s-au pocăit (Luca 13:3) și L-au mărturisit pe Cristos ca Fiu al lui Dumnezeu (Matei 10:32). Este clar, atunci, că botezul poruncit de Cristos nu este botez cu Duh Sfânt. Dacă ar fi cerut, atunci Cristos ar fi poruncit ceva ce ucenicii Săi nu ar fi putut face – botez cu Duh Sfânt. Totuși, ei **puteau** boteza cu **apă**, exact ce au făcut. Și exact același lucru încă îl mai facem noi azi. Botezul cu Duh Sfânt nu mai este disponibil; rămâne dar botezul cu apă și este singurul botez poruncit de Cristos pentru mântuire (Efeseni 4:4-5; Marcu 16:16; Faptele Apostolilor 2:38).

Când o persoană face exact ce Domnul a poruncit, el nu a „meritat” sau „câștigat” mântuirea. Mai degrabă, supunerea sa este dovada credinței sale (Iacov 2:18). Suntem salvați prin harul lui Dumnezeu? Într-adevăr, suntem (Efeseni 2:8-9). Dar faptul că suntem mântuiți prin har nu neagă responsabilitatea umană de a ne supune poruncilor lui Dumnezeu. Fiecare persoană care vrea să fie mântuită trebuie să manifeste „ascultarea credinței” poruncită prin Cuvântul Domnului (Romani 1:5; 16:26). O parte a acelei ascultări este respectarea poruncii lui Dumnezeu de a fi botezat.

Concluzie

Mesajul biblic – de la Genesa 1 la Apocalisa 22 – este că umanitatea se află într-o stare jalnică, păcătoasă și are nevoie disperată de ajutor pentru a-și găsi drumul „înapoi acasă”. O semnificație similară a acestui mesaj este că Dumnezeu nu simte nici o bucurie când moare un păcătos (Ezechiel 18:23; 33:11) și dorește sincer ca toți să fie salvați (Ioan 3:16). Dar pentru a fi mântuit, omul trebuie să facă **exact** ce Dumnezeu i-a poruncit, **exact** în felul în care i-a poruncit să facă. Când o persoană aude, crede, se pocăiește, mărturisește și este botezat pentru iertarea păcatelor sale, acea persoană devine creștin – nimic mai mult, nimic mai puțin. Atunci, Dumnezeu Însuși îl adaugă pe acel creștin la singurul trup adevărat al lui Cristos – biserica. Copilului Domnului care rămâne credincios până la moarte (Apocalipsa 2:10) i se promite o coroană a vieții și veșniciei în ceruri ca rezultat

al credinței sale, a ascultării sale, a îndurării lui Dumnezeu și a harului lui Dumnezeu (Ioan 14:15; Efeseni 2:8-9; Romani 1:5). Ce gând îmbucurător – să trăiești o „viață din belșug” (Ioan 10:10b) cu o „pace care întrece orice pricepere” (Filipeni 4:7) aici și acum și, apoi să fii recompensat cu un locaș în ceruri (Ioan 14:2-3). Într-adevăr, ce gând îmbucurător!

[Nota autorului: Vreau să-i mulțumesc prietenului și colegului meu, Wayne Jackson pentru că mi-a permis să includ în acest articol informații despre planul lui Dumnezeu pentru mântuire din „Study Course in Christian Evidences” pe care l-am realizat împreună (vezi Thompson și Jackson, 1992).]

5

CARACTERUL ESENȚIAL ȘI UNICITATEA BISERICII LUI CRISTOS

„Dar, când a venit împlinirea vremii”, apostolul Pavel a scris: „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să căpătăm înfierea” (Galateni 4:4-5). Dumnezeu încarnat a venit pe Pământ, aducând „vestea bună” despre ultimul legământ pe care Raiul îl face cu omul. Seria de evenimente ce a început cu nașterea lui Cristos în Betleem și a culminat cu moartea Sa, îngroparea și învierea în afara Ierusalimului cu aproximativ treizeci și trei de ani mai târziu, a stârnit un vârtej de controverse în primul secol. Nouăsprezece secole mai târziu, încă mai stârnește.

Pentru un creștin, nimic nu are importanță mai mare decât propovăduirea și apărarea Evangheliei Vechiului Ierusalim care poate salva sufletele oamenilor. Creștinismul nu a venit în lume tânguindu-se, ci răsunător. Nu a fost în primul secol, nici în secolul al douăzecilea ceva „făcut pe la colțuri”. În schimb, a venit ca o chemare printr-un sunet de goarnă.

Cristos a petrecut trei ani și jumătate predicând în scopul de a-și face ucenici. Când în final, era pregătit să-i cheme la acțiune, nu i-a chemat să se retragă într-o zonă calmă printre dealurile din apropiere. El nu a vrut niciodată ca ei să fie „sfinți bărbați” care să stea singuri meditând toată ziua. Mai degrabă, ei trebuiau să fie

soldați care să lupte împotriva forțelor malefice într-o luptă spirituală (Efeseni 6:10-17). Isus i-a chemat la acțiune, negare de sine, dragoste fermă pentru adevăr și stăruință în strânsă legătură cu știința. Cuvintele Sale către cei care-L urmează au fost: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Marcu 8:34). Și mulți l-au urmat.

Învățătura nu s-a terminat când Isus s-a întors la El acasă, în ceruri. El i-a pregătit pe alții – apostoli și ucenici – să continue sarcina pe care a început-o El. Ei au fost trimiși în toate colțurile pământului pentru a propovădui Evanghelia (Matei 28:18-20). Ei au făcut acest lucru zilnic (Faptele Apostolilor 5:42). Rezultatul a fost adăugarea de noi ucenici. Ei au fost, de asemenea, instruiți în principiile fundamentale ale Cuvântului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 2:42) și au fost trimiși să-i învețe pe alții.

Rezultatele au fost într-adevăr extraordinare. Într-o singură zi, într-un singur oraș, peste 3000 de oameni au constituit biserica originară ca rezultat al învățaturii primite de la apostolii lui Cristos (vezi Faptele Apostolilor 2:41). De fapt, atât de eficientă a fost această instrucție, încât dușmanii creștinismului au încercat să interzică continuarea învățării publice (Faptele Apostolilor 4:18; 5:28), dar în zadar. Nouăsprezece secole mai târziu, tema Crucii este încă vie, răsunătoare și convingătoare. Mesajul central al creștinismului, felul în care a fost transmis acest mesaj și dăruirea celor în a căror mâini a fost dat, erau prea puternice chiar și pentru cei mai înverșunați dușmani să le poată învinge. Faptul că creștinismul continuă să fie predat și continuă să prospere este o dovadă clară a acestei realități.

Deși poate fi adevărat să spui că unele religii prosperă mai bine în secret, nu același lucru putem spune despre creștinism. Scopul este atât de a-l prezenta, cât și a-l apăra pe piața ideilor. În plus, în timp ce unele religii evită investigații deschise și evaluări critice, creștinismul le acceptă pe amândouă. Dintre toate religiile majore care se bazează pe o ideologie mai degrabă individuală decât generală, este singura care pretinde și poate dovedi existența unui mormânt gol pentru Fondatorul ei.

Mai mult, creștinii, spre deosebire de adepții altor religii, nu au nici o părere legată de distribuire și/sau propagarea credinței lor. Eficacitatea harului salvator al lui Dumnezeu – făcut posibil prin Fiul Său, Isus Cristos – este un mesaj pe care toți oamenii responsabili au nevoie să-l audă și pe care toți creștinii trebuie să-l predice (Ioan 3:16; Matei 28:18-20; cf. Ezechiel 33:7-9).

Biserica lui Cristos – singurul și unicul corp al credincioșilor mântuiți

La Cezarea lui Filip, situată la poalele muntelui Hermon care se înalță cu peste 7000 de picioare (2128 de metri) deasupra ei, Isus i-a întrebat pe ucenicii lui cum Îl vede lumea pe El. „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” a întrebat El (Matei 16:13). Replica ucenicilor a fost: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia sau unul din prooroci” (16:14). Dar Isus o intrat în amănunte când i-a întrebat pe ucenici: „<<Dar voi>> le-a zis El <<cine ziceți că Sunt?>>” (16:15). Simon Petru, care era mereu impulsiv, a răspuns repede: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (16:16). Răspunsul lui Isus către Petru a fost acesta:

Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui (16:17-18).

Isus venise la „împlinirea vremii” să aducă ceea ce toți locuitorii Pământului aveau nevoie. De la Cain primul criminal, până la oamenii fără lege care L-au pus în cele din urmă pe cruce, umanitatea avea nevoie disperată de mântuirea pe care planul ceresc o oferă. În scrisoarea către Timotei, tânărul evanghelist, Pavel a remarcat că, încă înainte de începerea lumii, planul lui Dumnezeu a fost de a salva oamenii prin Cristos. El scria despre Dumnezeu: „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după Hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii” (2 Timotei 1:9). Prin puterea lui de a cunoaște dinainte, Dumnezeu a știut că într-o

zi, omul va avea nevoie de mântuirea de păcate. De fapt, de-a lungul istoriei Israelului, Dumnezeu a făcut atât promisiuni, cât și o profeții legate de venirea Împărăției și a Împăratului ei. Promisiunea a fost că, din sămânța lui David, Dumnezeu va construi o „casă” și „împărăție” (2 Samuel 7:11-17 – o promisiune care a fost refăcută în Psalmul 132:11 și predicată ca realitate de către Petru în Faptele Apostolilor 2:29-34 când a început biserica). Cu șapte sute de ani înainte de venirea lui Cristos, profetul Isaia a prezis:

Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face rîvna Domnului oștirilor” (Isaia 9:6-7).

Astfel, exclamația lui Cristos către Petru că biserica Lui va fi construită pe o „piatră” nu o fost nimic mai mult decât ceea ce profeții Vechiului Testament au prezis cu sute de ani înainte. Isaia a prezis: „de aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: <<Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă>>” (Isaia 28:16). Mai târziu, Petru însuși – prin inspirație și, fără îndoială, având proaspete în minte evenimetele din Cezarea lui Filip – s-a referit exact la acea întemeiere pe o piatră când a scris despre „piatra vie, lepădată de oameni...piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului” (1 Petru 2:4,7). De fapt, chiar Isus Însuși a vorbit despre „piatra lepădată” din referirea din Vechiul Testament. În Matei 21:42, Marcu 12:10 și Luca 20:17, El a făcut referire la declarația psalmistului despre „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii” (Psalmul 118:22) și a făcut legătura dintre respingerea pietrei de zidari cu respingerea și repudierea Lui de către Sanhedrin.

Din păcate, astăzi unii predau în mod greșit că biserica lui Cristos a fost stabilită din disperare, ca o „măsură de urgență” pusă

în mișcare când evreii L-au respins ca Mântuitor. Baza unui astfel de punct de vedere este ideea că Isus S-a prezentat evreilor ca Mesia, dar a fost respins categoric – o respingere care a venit ca o surpriză neașteptată pentru El și Tatăl Lui. Eșecul lui Cristos în încercarea de a-i convinge pe evrei de faptul că el este într-adevăr Împăratul lor L-a forțat să-și reevalueze și, în cele din urmă, să amâne planurile Sale – intenția Sa fiind de a-și restabili împărăția Sa într-un anumit moment din viitor. Între timp, El a stabilit biserica pentru a atenua temporar eșecul complet al misiunii Sale.

Totuși, asemenea puncte de vedere ignoră remarcile scriitorilor inspirați cum că „înainte de începerea vremii” Dumnezeu a pus în mișcare planul Său de mântuire a omului prin biserica Fiului Său. [Cuvântul grecesc *ekklesia* se traduce în limba română „biserică”, însemnând „chemați afară” de Dumnezeu.] Ignoră profețiile Vechiului Testament care au prezis foarte clar respingerea lui Cristos de către evrei. Și ignoră aluziile lui Cristos la acele profeții în timpul slujirii Lui pe pământ. Dar, cel mai grav, pun la îndoială omnisciența Domnului și a Fiului Său, sugerând că ei „au fost prinși nepregătiți” de respingerea lui Cristos ca Mesia de către evrei, determinându-L astfel pe emisarul Raiului să-și refacă planurile. Ce punct de vedere ofensator și nescriptural este acesta!

Isus **a fost** un om cu o misiune și El și-a îndeplinit cu succes ceea ce a venit să împlinească. Divinitatea a venit pe Pământ luând forma unui slujitor (Filipeni 2:7) să-i comunice omului adevărul (Ioan 8:32) despre starea jalnică în care se găsea (Romani 3:23; 6:23) și să plătească răscumpărarea omului (Matei 20:28), scăpându-l astfel dintr-o situație din care nu se putea scăpa singur (Ieremia 10:23).

Când Cristos a murit pe cruce, El nu a murit pentru vreun păcat pe care El personal l-a comis. Deși El a fost ispitit în toate felurile în care suntem noi ispitiți, El nu a păcătuit (Evrei 4:15). Când Petru a scris că Isus „nu a păcătuit”, el a folosit un timp verbal care sugerează că Domnul nu a păcătuit niciodată – nici măcar o dată (1 Petru 2:22). Isaia a subliniat în repetate rânduri natura răscumpărătoare a morții Domnului când a scris: „Dar El

era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui Suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:5-6). Când profetul a declarat că „fărădelegile” noastre au căzut asupra Fiului lui Dumnezeu, el a folosit o figură de stil cunoscută ca metonimie (în care un lucru este folosit pentru a reprezenta un altul). În acest caz cauza este folosită pentru efect). Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu a pus, de fapt, **păcatele** noastre asupra lui Cristos; El a pus **pedepsa** greșelilor noastre asupra Fiului Său la Golgota. Totuși, în ciuda faptului că toți păcătoșii merită să fie pierduți, Dumnezeu a oferit o cale de a „scăpa de pedeapsa gheenei” (Matei 23:33).

Isus a făcut clar că El va asigura o cale de scăpare printr-un plan ce va rezulta în stabilirea bisericii Lui – adică Trupul Său, al celor „chemați afară”. Prima profeție mesianică urma să fie împlinită: Satana va zdrobi călcâiul Domnului, dar Domnul îl va învinge și îi va zdrobi capul lui Satana (Genesa 3:15). Pe biserica lui Cristos nici măcar porțile Locuinței morților nu o vor putea birui (Matei 16:18).

Mai mult, va exista o singură biserică. Pavel a scris că Cristos „este Capul **trupului, al Bisericii**” (Coloseni 1:18). În Efeseni 1:22, el a declarat în privința lui Cristos că Dumnezeu „L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, bisericii, **care este trupul Lui**”. Astfel, Pavel a identificat clar trupul ca fiind biserica. Totuși, cu trei capitole mai târziu, în Efeseni 4:4, Pavel a declarat: „Este **un singur trup**”. Exprimat în mod logic, cineva ar putea gândi în felul următor:

Este un singur trup (Efeseni 4:4).

Dar Cristos este Mântuitorul trupului (Efeseni 5:23).

Astfel, Cristos este Mântuitorul **unui singur trup**.

Și,

Cristos este Mântuitorul unui singur trup.

Dar trupul este biserica (Efeseni 1:22-23; Coloseni 1:18,24).

Astfel, Cristos este Mântuitorul **unei singure** biserici.

Trupul, biserica lui Cristos, va fi cunoscută ca „biserica Domnului” (Faptele Apostolilor 20:28), „biserica lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:2; Galateni 1:13), „casa lui Dumnezeu” (1 Timotei 3:15), frați în credință (Galateni 6:10). „Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 28:23,31). Oamenii Domnului trebuiau să poarte numele lui Cristos (Faptele Apostolilor 11:26; 26:28; 1 Petru 4:16). Biserica va fi mireasa Lui (Apocalipsa 21:2), soția Lui (Apocalipsa 19:7-8), Împărăția Lui (Apocalipsa 1:9). Cei din ea vor fi victorioși peste Satan și peste moarte pentru todeauna (1 Corinteni 15:26; 54-56; 2 Timotei 1:9-10).

Din păcate, oamenii au încercat să modifice planul divin și să-l îmbibe cu propriul lor sistem de credință. Astfel, s-a născut conceptul sectantismului. Totuși, sectantismul este necunoscut și neautorizat de Cuvântul Domnului. O sectă este definită ca: „o categorie sau clasă având un nume propriu sau valori...”. Putem vorbi despre diferite diviziuni monetare – o bancnotă de cinci dolari, o bancnotă de zece dolari etc. Toate sunt diferite. Același lucru este adevărat și despre diviziunile religioase. Toate sunt diferite.

Sectantismul ignoră singularitatea și unicitatea bisericii adevărate și stabilește diferite grupuri care predau doctrine contradictorii care sunt antagoniste atât față de Biblie, cât și între ele. Ignoră, de asemenea, relația dintre biserică și Cristos, descrisă atât de frumos în Efeseni 5 unde Pavel le-a amintit creștinilor din primul secol că „bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, mântuitorul trupului” (Efeseni 5:23). Ideea apostolului a fost următoarea: Într-un context fizic, soția este mireasa și soțul este mirele; într-un context spiritual, biserica este mireasa și Cristos este mirele (aceeași idee este reluată de Ioan în Apocalipsa 21:9). În Faptele Apostolilor, Petru a luat în discuție relația dintre Cristos și biserica Lui când a remarcat că „nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4:12).

Sectele sunt instituții create de om care nu sunt nici recunoscute, nici confirmate de Cuvântul Domnului. Singurul adevăr în această problemă este că Ioan Botezătorul – în timp ce este un minunat vestitor al lui Mesia – nu a murit pentru a întemeia biserica. Atunci, de ce să fii membru al unei secte și să-i porți numele? Oricât de mare reformator ar fi fost Martin Luther, realitatea este că el nu a murit pentru a întemeia biserica. Atunci, de ce să fii membru al unei secte și să-i porți numele? Prezbiterii bisericii de la început (adică bătrânii, episcopii, supraveghetorii) nu și-au dat viețile pe cruce pentru a întemeia biserica. Atunci, de ce să fii membru al al unor secte care le poartă numele? Biblia – deși propovăduiește venirea bisericii și dovedește venirea ei – nu a făcut posibilă existența bisericii. Atunci, de ce să fii membru al unei „biserici biblice”? În schimb, de ce nu caută creștinii să fie pur și simplu membri ai unei singure biserici care să slăvească autoritatea lui Cristos și pe care El a cumpărat-o cu sângele Lui? Ea este mireasa Lui; El este mirele ei. Congregațiile Lui sunt numite „bisericele lui Cristos” (Romani 16:16).

Cei care sunt adevărați creștini după Noul Testament sunt cei care au făcut exact ce le-a poruncit Dumnezeu să facă pentru a fi mântuiți, exact în modul în care Dumnezeu a poruncit să fie făcut. Făcând acest lucru, ei nu s-au „alăturat” unor secte religioase făcute de om care, exact cum o bancnotă de cinci dolari nu este decât o altă diviziune printre multe altele, nu este altceva decât o simplă grupare religioasă printre multe altele. Dacă biserica este trupul, și nu este decât un singur trup, atunci nu este decât o singură biserică. Mai mult, cineva nu se „alătură” bisericii. Scripturile ne învață că, atunci când o persoană este salvată, Dumnezeu Însuși „adaugă” acea persoană la singura biserică adevărată (Faptele Apostolilor 2:41) care poartă numele Fiului Său.

**Biserica lui Cristos – Împărăția proiectată în mod divin,
cumpărată cu sângele Lui și pătrunsă de spiritualitate**

În timpul slujirii lui pe pământ, Isus învăța: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18). Având o astfel de autoritate de la Tatăl Lui, numai El avea dreptul să fie Capul bisericii, singurul Său trup de credincioși (Efeseni 1:22-23; Coloseni 1:18). Recunoscând poziția lui Cristos drept Cap autoritar al bisericii, Pavel a fost obligat să amintească creștinilor: „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl” (Coloseni 3:17).

În timp ce se afla pe pământ, Cristos a anunțat că El își va construi biserica (Matei 16:18). Va fi proiectată în mod divin (Ioan 10:25; Faptele Apostolilor 2:23), cumpărată cu sânge (Faptele Apostolilor 20:28) și pătrunsă de spiritualitate (1 Corinteni 6:19-20; Romani 8:9-10). În ziua Cincizecimii ce a urmat morții Domnului, îngropării și învierii, Petru i-a criticat pe evrei acuzându-i de duplicitate în omorârea Fiului lui Dumnezeu și i-a învinovățit de păcatul uciderii (Faptele Apostolilor 2:22-23). Luca amintea că ei erau „străpunși în inimă” și căutau să compenseze paguba și să fie iertați (Faptele Apostolilor 2:27). În acea zi importantă, cel puțin 3000 de oameni au fost adăugați împreună de către Dumnezeu pentru a forma biserica lui Cristos (Faptele Apostolilor 2:41). Mai târziu, Luca observa că o mare frică a cuprins **toată biserica** pentru că Dumnezeu i-a pedepsit pe păcătoșii din ea (Faptele Apostolilor 5:11). Fără îndoială, biserica a fost întemeiată în timpul lui Cristos.

Biblia vorbește despre biserică drept Împărăția lui Cristos. Isus a spus că vremea pentru venirea ei s-a împlinit (Marcu 1:15) și că Împărăția era aproape de generația oamenilor cărora El le-a vorbit, de vreme ce unii dintre ei nu vor cunoaște moartea înainte să vadă Împărăția cerurilor venind (Marcu 9:1). Pavel învăța că biserica este constituită din sfinți (1 Corinteni 1:1-2). Dar, când a scris epistola către coloseni (în jurul anului 62 d.C.), el a declarat în mod precis că la acea vreme sfinții din biserica din Colose erau locuitori în „Împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1:13).

Dacă Împărăția nu ar fi fost stabilită, atunci Pavel ar fi greșit spunând despre coloseni că deja erau în ea. [Cei care predau

că biserica și împărăția sunt separate și că împărăția trebuie să sosească, trebuie să afirme că încă mai trăiesc pe Pământ unii dintre oamenii cărora Cristos le-a vorbit acum aproape 2000 de ani – de vreme ce El a declarat că unii din cei ce L-au auzit **nu vor muri până nu va veni Împărăția** (Marcu 9:1).]

Noul Testament ne învață că **biserica** este formată din indivizi răscumpărați prin sângele lui Cristos (Faptele Apostolilor 20:28) și că cei astfel răscumpărați formează o **Împărăție** (Apocalipsa 1:5-6; 5:9-10). De vreme ce atât biserica, cât și împărăția sunt formate din indivizi răscumpărați prin sânge, biserica și împărăția trebuie să fie unul și același lucru. Și cum creștinii ce formează biserica au fost transferați în împărăție, este evident că biserica și împărăția **sunt** una și aceeași. Întemeierea împărăției coincide cu întemeierea bisericii. Nu doar că Domnul a prezis atât stabilirea împărăției, cât și a bisericii în timpul generației Lui, dar cei care au scris Noul Testament au vorbit atât despre biserică, cât și despre împărăție ca existând în timpul generației din timpul sosirii Lui (adică primul secol).

Biserica victorioasă a lui Cristos

De la începutul și până la sfârșitul slujirii Lui pe pământ, Isus i-a prevenit pe cei care vor fi ucenicii Lui că vor fi atât controversați, cât și persecutați. El i-a avertizat:

Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa, și pe noră de soacră-sa. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui (Matei 10:34-36).

Isus nu a vrut să existe nici o neînțelegere în privința greutăților și necazurilor pe care adepții Lui le vor îndura. El le-a amintit în mod constant acest lucru (Matei 10:16,39; 16:24; 24:9; Ioan 15:2,18,20; 16:1-2; 21:18-19). În timp ce El dorea ca oamenii să trăiască în pace, scopul Său principal era să-i aducă pe oameni într-o relație pașnică cu Dumnezeu. Adresându-se creștinilor din Roma, Pavel a scris:

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strîmtorarea sau prigonirea sau foamea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? Totuși în toate aceste lucruri noi Suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit... Căci Sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adîncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru (Romani 8:35,37-39).

Cristos i-a prevenit pe adepții lui în legătură cu presiunea la care vor fi supuși de către alte religii (Matei 10:17), de guvernele de stat (Matei 10:18) și, din păcate, de către unii dintre ei (2 Tesaloniceni 4:1 ș.u.). El a spus: „Veți fi urâți de toți, din pricina Numelui Meu” (Matei 10:22). Istoria arată că vorbele lui Cristos au zugrăvit cu acuratețe ce urma să li se întîmple sfinților de la început. Așa cum James O. Baird a observat: „În realitate, împotriva creștinismului s-a luptat cu mai multă forță decât împotriva oricărei alte religii din lunga istorie a Romei” (1978, pag. 29).

Persecuțiile împotriva bisericii au fost și sunt înrădăcinate în natura și munca lui Cristos: Pe „Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sînt rele” (Ioan 7:7). Lumea l-a urât pe Cristos din cauza judecății pe care El a adus-o asupra a ceea ce lumea este, face și iubește. Îi va urî pe cei din biserică care vor aminti – prin cuvânt și prin fapte – de această judecată. Isus le-a spus: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră” (Ioan 15:18). Ura induce adesea persecuția. Biserica, dacă este fidelă misiunii sale, va fi criticată. Dar Isus a zis, de asemenea:

Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe proorocii, care au fost înainte de voi (Matei 5:11-12).

Totuși, un lucru este cert. Acei sfinți care au rămas credincioși – chiar până la moarte dacă era necesar – au fost victorioși (Apocalipsa 2:10). Așa cum marele doctrinar al mântuirii universale, F.G. Allen, a scris atât de frumos:

Unul câte unul vom depune armele la picioarele Căpitanului salvării noastre. Unul câte unul vom fi purtați de mâini iubitoare și inimi îndurate pentru a ne odihni în brațele lui Isus. Încet, încet puterile noastre vor fi slăbite până când, nu peste multă vreme, vom trece toți în lumea cealaltă. Dar cauza noastră va dăinui. Adevărul etern nu va pieri niciodată. Dumnezeu va privi sus din locuința Lui, îl va supraveghea în providența Lui și îl va înconjura cu dragostea Lui. Dumnezeu îi va ridica pe alții să ne ia locul; să le transmitem cauza în toată puritatea ei! Deși morți, noi le vom vorbi astfel generațiilor ce vor veni și Dumnezeu garantează că nu le vom da o veste neadevărată. Apoi, vom privi din locuința noastră binecuvântată cum evoluează cauza pe care noi o iubim, până când va acoperi întregul pământ așa cum apele acoperă suprafața mării adâncimi (1949, pag. 176-177).

Concluzie: cum ar trebui umanitatea să-L slujească pe Dumnezeu

În numeroasele Sale legături cu omenirea, Dumnezeu a repetat în mod constant faptul că, fiind Suveranul Universului, doar El merită să fie venerat când le-a dat israeliților cele zece porunci prețioase. De exemplu, când le-a amintit în termeni clari:

Eu Sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care Sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, Sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea

și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc (Exodul 20:2-5).

Totuși, nu era de ajuns ca oamenii doar să-L venereze. De-a lungul mileniilor, Dumnezeu a dat instrucțiuni precise în ceea ce privește nu numai faptul că El trebuie venerat, dar și **felul** în care El trebuie venerat. O simplă citire a Scripturilor dezvăluie faptul că, în mod clar, aceste instrucțiuni au fost stabilite foarte devreme în istoria umanității. Autorul cărții Evrei a confirmat acest lucru când a vorbit despre evenimentele care au avut loc imediat după ce Adam și Eva au fost izgoniți din Grădina Edenului și după nașterea a doi dintre copiii lor, Cain și Abel. Scriitorul inspirat observa că „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, cu toate că este mort” (Evrei 11:4).

Indiferent de ce altceva am putea spicui din relatările Bibliei despre acești doi frați, un lucru este sigur: închinarea lui Abel era acceptată; a lui Cain, nu. De aceea, concluzia este inevitabilă: Abel s-a supus oricăror instrucțiuni pe care Dumnezeu le-a dat primei familii cu privire la modul în care să I se închine, în timp ce Cain a ignorat acele instrucțiuni.

Acești doi frați nu sunt singurii frați de la care putem învăța o astfel de lecție. În cartea Leviticul din Vechiul Testament este istorisită povestea celor doi fii ai lui Aaron, Nadab, primul născut, și Abihu. Leviticul 10 prezintă un comentariu descurajator despre încercarea nefericită a celor doi băieți de a i se închina lui Dumnezeu după propriile lor dorințe, și nu după cum a poruncit Dumnezeu.

Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea, și au pus tămâie pe foc; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului (Leviticul 10:1-2).

Desigur, cheia înțelegerii povestirii este faptul că ei au oferit „foc străin” pe care Dumnezeu „nu li-l poruncise”. Cei doi fii ai lui Aaron au suferit o moarte oribilă pentru că au ignorat poruncile

precise ale lui Iehova în legătură cu **modul** în care El trebuie venerat.

Referindu-se la Vechiul Testament, apostolul Pavel explica: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățatura noastră, pentruca, prin răbdarea și nu prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4). Din povestirile lui Cain și Abel și Nadab și Abihu putem învăța o lecție foarte importantă cu privire la felul în care vede Dumnezeu închinarea omului în fața Sa. Această lecție este: **Dumnezeu oferă o recompensă pentru cunoștințe fundamentate, pentru o înțelegere adecvată și o atitudine mentală corectă, pentru o inimă plină de căință și o supunere reverențioasă** în probleme legate de închinarea față de El.

Un exemplu din Noul Testament nu doar scoate la iveală acest lucru, ci îl aduce în mod clar în centrul atenției. În Matei 6:1 ș.u., Isus i-a condamnat pe farisei pentru afișarea publică a religiei lor plină de ritualuri când a spus:

Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, deci, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata... Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, căroro le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slujesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata (Matei 6:1-2,5,16).

Gândiți-vă la fariseii pe care Cristos i-a folosit ca exemplu al modului în care să **nu** ne închinăm lui Dumnezeu. Ei dădeau de pomană, se rugau, posteau. În condiții normale, ar fi aceste fapte acceptate de Dumnezeu? Într-adevăr, ar fi. Dar fariseii au făcut aceste lucruri pentru un motiv greșit - „să fie văzuți de oameni?”. Cu alte cuvinte, deși acțiunea în sine era corectă, **scopul** pentru

care au făcut-o și **atitudinea** pe care au adoptat-o erau greșite. Prin urmare, **Dumnezeu nu le-a acceptat închinarea.**

Aveți în vedere, de asemenea, pasaje adiționale din Noul Testament care se referă la această problemă. În 1 Corinteni 9:7, Pavel a luat în discuție problema oferirii de către o persoană a resurselor sale financiare Domnului și a afirmat că „fiecare” trebuie să „dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu”. Atât scopul acțiunii, cât și înțelegerea și atitudinea celui ce se închină erau decisive. Mai departe în Luca 22:19, vorbind despre cina comemorativă pe care o stabilea, Cristos a poruncit: „Faceți lucrul acesta spre pomenirea mea”. Totuși, Scripturile fac clar faptul că este posibil ca cineva să fie părtaș la cina Domnului într-un mod incorect (vezi 1 Corinteni 11:27-29), făcând-o astfel nulă și eliminând efectele ei. Cu alte cuvinte, cunoștințele fundamentate, înțelegerea adecvată, atitudinea mentală corectă, inima plină de căință și supunerea reverențioasă sunt toate de o importanță vitală. Și când lipsesc, actul închinării este zadarnic.

O problemă adițională trebuie examinată de asemenea. Numai sinceritatea nu este de ajuns pentru a face o faptă plăcută și acceptată de Dumnezeu. În 2 Samuel 6 este istorisită povestea unui om pe nume Uza care însoțea chivotul lui Dumnezeu pe când era mutat dintr-un loc în altul din porunca regelui David. Chivotul a fost pus într-un car cu boi și textul spune simplu că „erau să-l răstoarne boii” (2 Samuel 6:6). Uza – fără îndoială crezând că încărcătura prețioasă era gata să fi răsturnată din car și, astfel, stricată sau distrusă – a întins mâna spre chivot (2 Samuel 6:6). Dar Iehova a poruncit ca nici un om, în nici o situație, să nu atingă lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu (Numeri 4:15). Și astfel, în momentul în care Uza a atins chivotul, Dumnezeu l-a lovit și a murit (2 Samuel 6:7).

Era Uza cinstit în fapta sa? Fără îndoială. Dar sinceritatea sa nu a contat pentru că el nu s-a supus. Observați în mod clar afirmația Bibliei că „Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru **păcatul** lui” (2 Samuel 6:7b). Dumnezeu nu vrea numai sinceritate, El vrea supunere. Isus Însuși a zis: „Dacă Mă iubiți, veți păzi

poruncile Mele” (Ioan 14:15). Mai mult, drumul Domnului este atât restrictiv, cât și îngust după cum Isus a spus clar în frumoasa Lui predică de pe munte (citiți mai exact Matei 7:13-14). De fapt, Cristos nota: „Nu orișicine-Mi zice: <<Doamne, Doamne!>> va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21). Mai târziu, Isus a comentat atitudinea oamenilor din zilele Lui când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinsteste cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățînd ca învățători niște porunci omenești” (Matei 15:8-9).

Acești oameni despre care a vorbit Isus nu aveau cunoștințe fundamentate, înțelegere adecvată, atitudine mentală corectă, inimi pline de căință și supunere reverențioasă pe care Dumnezeu le cere de la cei care I se închină și Îl slujesc așa cum le-a poruncit. Există câte o lecție valoroasă în fiecare din aceste povestiri pentru cei care astăzi caută să I se închine și să-L slujească. Această lecție este: trebuie facem **exact** ce ne-a poruncit Dumnezeu, **exact** în felul în care El ne-a poruncit să facem. Nimic nu poate înlocui simpla supunere față de legea lui Dumnezeu. Nici sinceritatea, nici bunele intenții nu vor fi de ajuns. Numai persoana care se supune cu respect datorită cunoștințelor fundamentate, înțelegerii adecvate, atitudinii mentale corecte, și inimii pline de căință va fi acceptată de Dumnezeu. Astfel stînd lucrurile, să ne străduim nu numai să ne închinăm și să-L slujim pe Dumnezeu, dar să ne închinăm și să-L slujim într-un mod biblic.

REFERINȚE

- Allen, F.G. (1949), „The Principles and Objects of the Current Reformation,” *Foundation Facts and Primary Principles*, ed. G.C. Brewer (Kansas City, MO: Old Paths Book Club).
- Baird, James O. (1978), „The Trials and Tribulations of the Church from the Beginning,” *The Future of the Church*, ed. William Woodson (Henderson, TN: Freed-Hardeman College).
- Bromling, Brad T. (1989), „Jesus-My Lord and My God,” *Reason & Revelation*, 1[9]:1-2, September.
- Bromling, Brad T. (1991a), „Jesus and Jehovah-An Undeniable Link,” *Reason & Revelation*, 3[2]:3, February.
- Bromling, Brad T. (1991b), „The Prophet’s Portrait of Christ,” *Reason & Revelation*, 11:45-47, December.
- Bromling, Brad T. (1995), „Jesus Truly God and Truly Human,” *Reason & Revelation*, 15:17-20, March.
- Foster, R.C. (1971), *Studies in the Life of Christ* (Grand Rapids, MI: Baker).
- Jackson, Wayne (1979), „Isaiah 53: The Messiah,” *Great Chapters of the Bible*, ed. Thomas Eves (Knoxville, TN: East Tennessee School of Preaching and Missions).
- Jackson, Wayne 1997a, „Daniel’s Prophecy of the <<Seventy Weeks>>,” *Reason & Revelation*, 17:49-53, July.
- Jackson, Wayne (1997c), „The Role of <<Works>> in the Plan of Salvation,” *Christian Courier*, 32:47, April.
- Lewis, C.S. (1952), *Mere Christianity* (New York: Macmillan).
- Lockyer, Herbert (1973), *All the Messianic Prophecies of the Bible* (Grand Rapids, MI: Zondervan).
- McDowell, Josh (1972), *Evidence that Demands a Verdict* (San Bernardino, CA: Campus Crusade for Christ).

- McGarvey, J.W. (1875), *The New Testament Commentary: Matthew and Mark* (Delight, AR: Gospel Light).
- Robertson, A.T. (1932), *Word Pictures in the New Testament* (Nashville, TN: Broadman).
- Schaff, Philip (1910), *History of the Christian Church* (Grand Rapids, MI: Eerdmans).
- Schaff, Philip (1913), *The Person of Christ* (New York: American Tract Society).
- Schonfield, Hugh J. (1965), *The Passover Plot* (New York: Bantam).
- Solomon, David (1972), „Procurator,” *Encyclopedia Judaica*, ed. Cecil Roth (Jerusalem: Keter Publishing).
- Stoner, Peter W. and Robert C. Newman (1968), *Science Speaks* (Chicago, IL: Moody).
- Thayer, J.H. (1958 reprint), *A Greek-English Lexicon of the New Testament* (Edinburgh: T. & T. Clark).
- Thompson, Bert and Wayne Jackson (1992), *A Study Course in Christian Evidences* (Montgomery, AL: Apologetics Press.).
- Vine, W.E. (1940), *An Expository Dictionary of New Testament Words* (Old Tappan, NJ: Revell).

Seria Scriptură și Știință

Revelația indică partea nedevăluită a faptelor și adevărilor de către Dumnezeu și face referire la comunicarea informațiilor de la Dumnezeu către om. Din punctul de vedere al oamenilor, revelația este atât posibilă, cât și necesară. Este posibil pentru că Dumnezeu, fiind omnipotent, este capabil de o astfel de comunicare cu omenirea ca și creație a Sa. Este necesară pentru că, fără o astfel de revelație, ar fi imposibil pentru om să înțeleagă lucrurile imperative de știut de către el. Cunoașterea unor astfel de subiecte importante ca existența lui Dumnezeu, originea divină a omului, scopul lui pe Pământ și destinul său etern nu ar fi la îndemână fără o revelație divină. Din fericire, Dumnezeu ne-a asigurat o astfel de revelație în două forme: (1) revelația generală (sau naturală) și (2) revelația specială (supranaturală).

Revelația generală ajunge la om prin natură însăși, după cum apostolul Petru a explicat în Romani 1:20-21 când a scris că „puterea vecincă și dumnezeirea” lui Dumnezeu pot fi văzute „în lucrurile făcute de El”. Oricât de impresionantă este această revelație generală, totuși, este inadecvată în și prin ea însăși să-i ofere omului informațiile de care are nevoie despre astfel de subiecte ca despărțirea lui de Dumnezeu cauzată de păcatul său personal, rolul lui Cristos ca Fiu al lui Dumnezeu în asigurarea unui remediu pentru acest păcat/despărțire și ce trebuie să facă omul pentru a-și însuși și a pune în aplicare remediu. Astfel, era necesară o revelație specială. Această revelație este la îndemână prin Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

Pentru că Dumnezeu este autorul ambelor revelații, studiul naturii (știința) și al Scripturilor (teologia) reprezintă o inițiativă fascinantă care oferă recompense substanțiale. Seria „Scriptură și Știință” este întocmai un astfel de studiu. Unele cărți cercetează subiecte biblice, unele cercetează subiecte științifice, iar unele le cercetează pe ambele. Noi titluri vor fi adăugate în mod frecvent. Sperăm că vă veți bucura și veți beneficia de fiecare din ele.

Despre autor

Bert Thompson și-a obținut licența în biologie la Universitatea Creștină Abilene, iar diploma de master și titlul de doctor în microbiologie la Universitatea Texas A & M. El a fost profesor la Colegiul de Medicină Veterinară la Texas A & M, unde a fost și coordonator al programului „Cooperative Education in Biomedical Science.” Dr. Thompson este director executiv la Apologetics Press și vorbește frecvent despre subiecte legate de știință și Biblie. El este autorul a numeroase cărți în domeniul apologeticii creștine și al dovezilor creștine și este redactor la *Reason & Revelation*, o revistă lunară având ca subiecte dovezile creștinismului, publicată de *Apologetics Press*.